

ဝန်ရင်း
Read on the move

ဝင်းငြိမ်း
စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်။

ရွှေငှက်

ရွှေအမြဲတေဝတ္ထုတို (၆၇) ပုဒ်စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာစကား

ကျွန်တော် အသက် ၆၀ ပြည့်တဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တုန်းက ရွှေအမြုတေစာပေ ဆုပေးပွဲကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျင်းပရင်း အမှတ်တရအဖြစ် ရွှေအမြုတေမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတို ၆၀ ကို ကံ့ကော်ဝတ်ရည် စာပေတိုက်အတွက် စုစည်းပေးခဲ့ ပါတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ထည့်သွင်းဖော်ပြတာ ကြောင့် စာရေးဆရာပေါင်း ၆၀ ရဲ့ ဝတ္ထုတို ၆၀ ကို တဝကြီး ဖတ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီ ကအစ နှစ်စဉ် အမှတ်တရ ရွှေဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှုကို တင်ဆက်ခဲ့ရာ ၂၀၁၃ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ ၆၇ နှစ်ပြည့်မှာမို့ အမှတ်တရရွှေဝတ္ထုတို ၆၇ ပုဒ်စုစည်း မှုကို တင်ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ရွှေအမြုတေ အမှတ် ၁ ကနေ တစ်ပုဒ်ချင်း ပြန်ကြည့်တော့ တချို့စာ ရေးဆရာများက ကွယ်လွန်သွားကြလို့ စာပေလောကမှာ မရှိကြတော့တာ ဖြစ်ပေမယ့် တချို့ဆရာများကတော့ စာပေရေးသားခြင်းကို စွန့်လွှတ်သွားကြတဲ့အတွက် စာပေ လောကမှာ သူတို့ဝတ္ထုတွေကို မတွေ့ကြရတော့ပါဘူး။ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါခဲ့ တဲ့ အဲဒီ လိုစာရေးဆရာတွေရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို ပြန်ဖတ်ရတဲ့အခါမှာ ဆရာများကို နှမြောတသမိပါတယ်။ ခုခေတ်မှာ စာပေရေးသားခြင်းက မိသားစုကို မဆိုထားနဲ့၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားဝတ်နေရေးကိုတောင် ဖူလုံအောင် ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဆက်ပြီးရေးနေကြမှသာ မြန်မာစာပေ အထူးသဖြင့် ရသစာပေဟာ အသက်ဆက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

စာပေလွတ်လပ်ခွင့်လည်း ရလာပြီဖြစ်လို့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စာအုပ်တွေ

ထွက် နေကြတာ တင်းကျပ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရသနဲ့ ဆက်နွှယ်တဲ့ စာအုပ်အမျိုးအစားကတော့ လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရပါလိမ့်မယ်။ စာပေလောကမှ တာဝန်ရှိ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ တချို့ကပင်လျှင် မဂ္ဂဇင်းရဲ့အသက်ဟာ ကြော်ငြာဖြစ်တာကြောင့် ကြော်ငြာရရှိရေး အတွက် ဖက်ရှင်စာမျက်နှာများကသာ အရေးပါပါတယ်လို့ တိုင်းသိပြည်သိ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကနေ ကြွေးကြော်ကြတာကို ကြားသိလိုက်ရပါတယ်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့သာ ဆက်သွားကြမယ်ဆိုရင် မြန်မာမဂ္ဂဇင်းများမှာ ကော့ကော်ကန်ကား ပုံများကသာ နေရာယူပြီး မြန်မာစာပေရဲ့အနှစ်သာရဖြစ်တဲ့ ရသစာပေက ပျောက် ကွယ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က တတ်နိုင်သလို ရသစာပေအတွက် စုစည်းပေးလိုက်တာဟာ ရသစာပေချစ်မြတ်နိုးသူများအတွက် ကျေနပ်စရာ ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က စာရေးဆရာကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတိုတွေ ခိုးရိုက်နေကြသူများအတွက် စုစည်းပေးလိုက် သလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်တော့လည်း ကျန်ကျောင်းပြောသလို 'ကျွန်တော်မျိုးကြီး သေသင့်ပါတယ်' လို့သာ ဆိုလိုက်ပါရစေတော့...။

လေးစားစွာဖြင့်
ဝင်းငြိမ်း

*

မှန်ကြည့်သူရဲ့ ည

အချစ်ဖွဲ့ကဗျာ များစွာကို ဖက်တွယ်ပြီး
စကားပြေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သည့် မောင်က
ကိုယ့်ကိုကျတော့ စာရေးကောင်း၍ ချစ်ခဲ့သည်တဲ့
'ရည်းစားစာ အရေးကောင်းလို့ အချစ်ဝတ္ထု ရေးကောင်းတာကွ' ဟု
လူအများရှေ့မှာ မောင်က ကိုယ့်ကိုပြောတတ်ပေမယ့်
ကိုယ်က မနာတတ်ခဲ့။ မောင်က သူနှစ်သက်သော
ဝတ္ထုများနှင့် ယှဉ်ကာ ကိုယ့်ကို 'ဒဿနပါမှ ဝတ္ထုကောင်းပီသတာကွ
မင်းဝတ္ထုတွေကတော့ကွာ တစ်ခါလာလည်း
စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ခံစားမှုပဲ'ဟု ပြောတတ်လာသည်

*

(၁)

အခန်းတံခါးကို ကျောဖြင့် ဖိမှိတ်ပစ်လိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ စိတ်က
သိသိသာသာ လွတ်မြောက်သွားသည်။ လက်သီးဆုပ်ထားမိသည်ကို ဖြေလိုက်စဉ် မှာ
လက်ဖဝါး၌ ချွေးတို့ဖြင့် နစ်နေ၏ ။

'သိပ်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတာပဲ'ဟု အားပါးတရ မှတ်ချက်ချမိသည်။

ဒီအချိန်မျိုးမှာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ် ကြုံတွေ့ ခံစားထားခဲ့သလိုပါပဲ။

ပြတင်းပေါက်ရှိရာသွားကာ ပြတင်းကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ လွင့်ဝင်လာသောလေ၌ ခန်းဆီးစ အဖြူနုက လူးလွန့်သွားသည်။ ကိုယ့်စိတ်လိုပဲ ဖြစ်မှာ၊ ချက်ချင်း ပေါ့ပါးသွားခဲ့တာ လူးလွန့်ဝေဝဲ လွင့်ပျံ့ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ လိုသည်။ တိုက်နေသော လေက လေရူးဖြစ်သည်။ ဝှေ့တိုက်လိုက်၊ ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားလိုက်နှင့်။ ထိုလေရူးကို ကိုယ်သဘောကျလှသည်။ လူ့စိတ်နှင့် အတူဆုံး ပြယုဂ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ခုပဲ ကြည့်စမ်းပါ။ မကြာသေးခင်က စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ ခုအခါမှာတော့ အလွတ်လပ်ဆုံးနှင့် အပေါ့ပါးဆုံး စိတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားရတယ် မဟုတ်လား။

အဖြူရောင် ခပ်များများပါသော တစ်ယောက်အိပ် အိပ်ရာကပဲ ကိုယ့်စိတ် ကို လှည့်စားလွတ်မြောက်စေတာဟု ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ တွေးမိလျှင်တော့ ကိုယ့်စိတ်က ပြန်လည် သေဝပ်သွားရဦးမည်။ ဒါဖြင့် တကယ်ပြေးထွက် လွတ်မြောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင် ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား။

*

အိုး- စိတ်အလိုလိုက် မငြင်းချင်တော့။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ဖိကိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါလျက်နှင့် မလုံလဲစွာ ခေါင်းရင်းမွှေးရာစပ်ကို ဆွဲလှန်ပြီး စားပွဲတင် ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေးကို ထုတ်ယူမိပြန်ပြီ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပြုံးရယ်နေသော မောင့်ကို တွေ့ရပြီ။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ စကားတစ်လုံးမှ မဆိုနိုင်သော မောင့်ဓာတ်ပုံကလေးကို စွဲလမ်းခဲ့တာ

တစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီနော်။ ဒီဓာတ်ပုံကလေး ရှိနေလို့၊ ဒီအခန်းလေး ရှိနေလို့ ဒီဘဝလေးကို ဖက်တွယ်နေနိုင်သေးတာပဲဟု တွေးမိစဉ်မှာတော့ လက်တွေ့ဘဝထဲ ဌ် ကိုယ်ကျဆုံးရပြန်သည်။

ပြီးတော့ ထိုနေ့စဉ် ဝေဒနာက ရင်၌ တသသ စွဲမြဲပြန်သည်။

*

(၂)

ကိုယ့်အခန်းမှာ ပိတ်ထားခဲ့သော တံခါးရွက်တွေကို တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် တစ်ယောက်သွားစင်္ကြံကလေး ရှိသည်။ ထိုစင်္ကြံလမ်းကလေးပေါ်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းက တွဲလျက် ရှိနေသည်။ ထိုအခန်းကလေးနှစ်ခန်းမှာ ရယ်ချင်ပျော်မြူးစွာ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြ ဖူးသော (ထိုစာလုံးကို ရေးစဉ် ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနည်းနေသည်ကို ဝန်ခံချင်သည်) ချစ်သူနှစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဇနီးမောင်နှံတစ်စုံ နေထိုင်ကြသည်။ ကိုယ်နှင့်သူ (ချစ်သူခင်ပွန်း)ပဲပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် သိပ်လွမ်းစရာကောင်းသည်ဟု ပြောချင် သည်။ ထိုသို့ပြောလျှင် သူက မကြိုက်။ 'အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆပြီး မင်းကိုယ်တိုင် သဘောကျ ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား' ဟု ပြောလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ ခေါင်းမာသည့် ကိုယ်ကတော့ ယနေ့တိုင်အောင် လွမ်းနေမိဆဲပဲ ဖြစ်၏ ။ ထိုအလွမ်းကို မရှောင်ချင်။ ကြည့်စမ်း။ ဒီနေရာကို နှစ်ယောက်စိတ်ကြိုက် ရွေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအိမ်လေးကိုရော နှစ်ယောက်စိတ်ကြိုက် သေးသေးလေး ဆောက်ခဲ့တာ။ လာသမျှ အနုပညာ မိတ်ဆွေအားလုံး ချစ်ကြတဲ့၊ ပျော်လည်း ပျော်ကြတဲ့ အိမ်ကလေးပဲ။ ဒီအပြာရောင် သစ်သားတွေနဲ့ အထပ်သားမို့ အိမ်လေး

ရှေ့က ဝါးရုံရိပ်ကလေးအောက်မှာ ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးတောင် ပိုးတွေ ဖောက်ကုန်ပြီ။ ကိုယ်နဲ့မောင် မထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ညနေခင်းတွေကလည်း များလာပြီ မဟုတ်လား။

အိမ်ကလေးကို ဆောက်တုန်းက အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ပိုဆောက်တာ ကိုယ်နဲ့ မောင့်အတွက် မဟုတ်ဘဲနော်။ ဧည့်သည်အိပ်ခန်းလို့သာ ရည်ရွယ်ခဲ့တာနော်။

ချစ်သူဘဝကတည်းကအိမ် အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ထိအောင် ခြောက်နှစ်လုံး ခွဲနေရခြင်းကို ရင်မဆိုင်ချင်ခဲ့သူမို့ မောင်နှင့် အခန်းခွဲ၍ စနေရသောညက ပူလောင်သောကကို အမြဲတမ်း လတ်ဆတ်စွာ မမေ့နိုင်ဘဲ ရှိသည်။

*

အဲဒီ ညက ထမင်းဝိုင်းမှာ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲတတ်လျှင် Nightmare ဟု အမည်ပေးကာ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပန်းချီဆွဲချင်သည်။ ထိုပန်းချီကားထဲတွင် ရမ်တစ်ပက်စီ ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်တွေကိုယ်စီကိုင်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသော ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မိန်းမတစ်ဦးရှိမည်။ အလင်းရောင်က စာကြည့်မီးကလေး၏ အလင်းရောင်မျှသာ ရှိနေမည်။ မိန်းမ၏ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေရှိနေမည်။ သို့ပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကိုတော့ တင်းတင်းစေ့စေ့ မာကျောနေစေချင်တယ်။ ယောက်ျားကတော့ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးကာ အေးစက်စက် မျက်လုံးတွေနှင့်ပေါ့။

တကယ်လည်း မောင်က အေးစက်စက် ဆိုခဲ့သည်ပဲ။

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့မောင် တစ်နေရာစီ နေလိုက်ကြရင် သိပ်ကို အဆင်ပြေ သွားမှာ'တဲ့။ 'ဟုတ်တယ် မောင်၊ ဒါဟုတ်တယ်' ဟု ကိုယ်တိုင်လည်း

မဆုတ်မဆိုင်း ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ တကယ်လည်း အကောင်းဆုံးကို ရွေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ သိပ်ဆူညံငြင်းခုံရတတ်သော နှစ်ယောက်ပိုင် ညကာလတွေကို ကိုယ်ရော မောင်ပါ စိတ်ပျက်နေကြပြီပဲနော်။

မောင့်ကို ကဗျာသမားမို့ ရွေးခဲ့တာ၊ ခုဝတ္ထုတွေကို ဝေဖန်တတ်လာ တော့လည်း သိပ်တော့ အရေးမကြီးခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်၊ ကိုယ်တို့က ဖန်ဆင်းသူ တွေပဲ၊ ရှာဖွေဝေဖန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရုံထက်ပိုလို့ မောင်နဲ့ မငြင်းခုံချင်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်တိုင် ခဏ ခဏ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတွေ အကြိမ်များစွာ အပ်ကြောင်းထပ်ခဲ့ပြီးမှ ခုအဖြေကို ရှာတွေ့ခဲ့သည်။

ညစာ သိမ်းအပြီးမှာ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ရာပြင်ကြတော့ ကိုယ်က ထူးထူးခြားခြားပင် ခေါင်းမမာနိုင်ဘဲ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေခဲ့မိသည်။ သူကတော့ အေး ဆေးငြိမ်သက်လို့။ နောက်တော့ ကိုယ့်ကို ငဲ့နမ်းရင်း 'ဝွဒ်နိုက်'ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နှုတ်ဆက်နိုင်ပြန်သည်။ ကိုယ်ကတော့ ရူးရူးမူးမူးပင် သူ့ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ် တွယ်ဖက်ရင်း 'မောင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး' ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှာ ပါးအပ်ထားတော့ သူ့နှလုံးခုန်သံက ခပ်ပြင်းပြင်းဖြစ်နေသည်။

မောင်လည်း မခွဲနိုင်လို့သာ ရင်ခုန်နေတာပေါ့ဟု တွေးမိစဉ် ကိုယ်ကျေနပ် သွားမိခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်က ကျောခိုင်းမပျက်ခဲ့။

*

ပြီးတော့ အလျားရှည်သော ထိုအိပ်မပျော်ညမှာပင် မောင်က ကိုယ့်ကို အဖြေတစ်ခု ရစေခဲ့သည်။

ထိုညက သိပ်ကို တိတ်လွန်းနေသည်။ ခုတင်ဘေးက ကက်ဆက်ကို အသုံးပြုဖို့ စိတ်ကူးမရသောကြောင့် ထိုညဦး၏ တိတ်ဆိတ်မှု၌ ကိုယ်ချောက်ချား အထီးကျန်နေရသည်။

ထုံးစံကိုဆန့်ကျင်ပြီး နောက်ထပ် ရမ်တစ်ပက်ကို သုံးရမည်လား။ ဟင့်အင်း။ တံခါးဖွင့်လျှင် ကြည့်မိမည့် ပိတ်ထားသော သူ့အခန်း တံခါးရွက်များကို လွန်ဆန်နိုင်သောခွန်အား မလုံလောက်ဟု ထင်သည်။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၊ စင်္ကြံလမ်း သွယ်ကို ခြေလှမ်း ခုနစ်လမ်းစာ ဖြတ်လျှောက်ပြီးလျှင် မီးဖိုခန်းကို ရောက်မှာ။

မောင်ကော အဲဒီ မှာ ရှိမနေနိုင်ဘူးလား။ သူ့အခန်းတံခါးရွက်တွေ လှုပ်ရှား သံမှ မကြားရသေးဘဲနော်။ မရှိနိုင်ပါ။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။ နာရီလက် တံ ရွေ့သံက တစ်စစ်စစ်မြည်နေသည်။ နာရီကို သတိတရ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကိုယ်မျက်ရည်ကျရင်း ထိုင်ငိုနေခဲ့တာ နှစ်နာရီကျော် ကြာပြီပဲ။ ကြည့်ပါဦး၊ ခြောက်နှစ်ကျော် ချစ်လာခဲ့ပြီးသော နှစ်နှစ်ကျော် ညအတူအိပ်ခဲ့ဖူးသော၊ ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းစာမျှသာ ဝေးသည့် နံရံတစ်ချပ်ခြားရှိ လူတစ်ယောက်ကို အင်မတန် စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာလှပါသည်ဟု ထိုလူကိုယ်တိုင် ချီးမွမ်းခြေကျောက် ပြောခဲ့ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက် (ကိုယ်)၏ အလွမ်းကို...။ မောင့်ကိုပဲ ယုံကြည်စေချင်ပါသည်။

ဟော- ခြေသံဖွဖွထင်ရဲ့။ ရင်တွေ ခုန်လာပြန်ပြီ။ စင်္ကြံလမ်းမှ ကြားရ သည်ပဲ။ မောင် ကိုယ်နဲ့ ခွဲမအိပ်နိုင်သင့်ဘူးကွယ်။ ခြေသံက သွက်သည်။ 'နောက် ထပ် ရမ်တစ်ပက်စီ' ဟု မောင်လာပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ မဟုတ်လား။ ဟင့်အင်း မောင်ရယ်။ မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေ အေးစက် ခြောက်သွေ့နေမလား။ ရုတ်တရက် ခြေသံတို့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုပဲ တံခါးဖွဖွ ခေါက်သံ ကို ကြားရသည်။ အို- ကိုယ် ဟန်မဆောင်ချင်တော့။ မောင့်မိန်းမက စိတ်ပြေလွယ် သူပဲကွယ်ဟု ပြောမည်။ တံခါးရွက်တွေ အဖွင့်မှာ မောင့် ပြုံးနေသော မျက်နှာ။

'မောင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရတယ်။ ခုည အကြောင်းကိုပေါ့။ ရေးလို့ ကောင်း

လိုက်တာကွာ၊ သိလား'

အို- ရုပ်ရှင်သာဖြစ်လျှင် သိပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းသည့်ပြကွက် တစ်ခုဟု ကိုယ်ခံစားရမှာ ဖြစ်သည်။ နာကျင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်အပြစ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါ မောင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ထူးခြားခံစားတော့မှာလဲ။ အမြဲတမ်းပြဿနာကို ကုန်ကြမ်းတစ်ခုလို သဘောထားပြီး လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့ဖျောက်ပစ် လိုက်တာကပဲ အမြဲတမ်း ဖြစ်နေရတဲ့ ကိုယ်နဲ့ မောင်ရဲ့ ပဋိပက္ခပဲလေ။

ရေးလို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ။ ရေးလို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ရေးလို့ ကောင်း လိုက်တာကွာ။ ရေးလို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ။ ဘာမှ ကြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့လျှင် ကောင်းမည်။ စကားတွေ မပြောခဲ့ဘူးဆိုလျှင် မောင်သည် အလွန်ချစ်ခင် စွဲလမ်း စရာကောင်းသော ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

'ဒါဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါ မောင်ရယ်၊ စာထဲမှာသာ ခံစားလို့ ကောင်းတဲ့ ရသတွေကို တကယ့်ဘဝထဲမှာ ခံစားလို့ မကောင်းပါဘူး။ ရန်ဖြစ်ရတာ ပျော်စရာ မကောင်းပါဘူးနော်'

ဟော- ကိုယ်နှင့် မောင်၏ အမြဲတမ်း မရိုးနိုင်သော အပ်ကြောင်းထပ် စကားတွေ သံသရာလည်ပြန်ပြီ။ ရပ်လိုက်တော့။ သည်နေရာမှာပဲ ရပ်သင့်သည်။

သည်တော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ ကိုယ်ခေါင်းညိတ်ပြပြီး 'ကိုယ့်ကို မပြော ပြနဲ့တော့ မောင်၊ ကိုယ်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးမလို့' ဟု ကိုယ် ရပ်တန့်ပစ်လိုက် ရသည်။ မောင်က ပခုံးကို ဆတ်ခနဲတွန့်ပြီး 'ဟုတ်ပြီလေ၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့' ဟု ကိုယ် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်မှုကို သိပါသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ထပ်မံနှုတ်ဆက် ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

ထိုညက နောက်ထပ် ရမ်နှစ်ပက်နှင့် စိုင်းထီးဆိုင်၏ 'မိုးလင်းမဲ့ည' သုံးခေါက်ကျော့အပြီးမှာမှ ကိုယ် အိပ်ပျော်ခဲ့ရတာ လည်း အမှတ်တရရရှိစွာ တည်မြဲ နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကိုယ်တို့၏ ခွဲနေရေး အဆုံးအဖြတ် မှန်ကန်သည် ဟူသော အဖြေကို ကိုယ် ထပ်မံ ယုံကြည်ခဲ့တော့တာ ဖြစ်သည်။

*

အချစ်ဖွဲ့ကဗျာ များစွာကို ဖက်တွယ်ပြီး စကားပြေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ သည့်မောင်က ကိုယ့်ကိုကျတော့ စာရေးကောင်း၍ ချစ်ခဲ့သည်တဲ့။ 'ရည်းစားစာ အရေးကောင်းလို့ အချစ်ဝတ္ထု ရေးကောင်းတာကွ' ဟု လူအများရှေ့မှာ မောင်က ကိုယ့်ကို ပြောတတ်ပေမယ့် ကိုယ်က မနာတတ်ခဲ့။ မောင်က သူနှစ်သက်သော ဝတ္ထုများနှင့် ယှဉ်ကာ ကိုယ့်ကို 'ဒဿနပါမှ ဝတ္ထုကောင်းပီသတာကွ။ မင်းဝတ္ထု တွေကတော့ကွာ တစ်ခါလာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ခံစားမှုပဲ' ဟု ပြောတတ်လာ သည်။ 'တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အယူအဆချင်း ညှိလို့မရဘူးလေ မောင်ရယ်' ဟုလည်း ကိုယ် ခဏခဏ ပြောခဲ့ရဖူးသည်။

မောင့်မိန်းမက အနုပညာမှာ မာနကြီးတယ်လေ ဟု ကိုယ်က စတင် ခြိမ်းခြောက်သောနေ့ကတော့ ကိုယ်ကစပြီး စိတ်ဆိုးစပြုလာသော ရက်များထဲမှ တစ်ရက်မှာဖြစ်သည်။ ထိုရက်သည် အငြင်းအခုံတိုက်ပွဲတို့၏ အစ ဖြစ်သလို ကိုယ် မျက်ရည်ကျရသောနေ့တို့၏ အစလည်း ဖြစ်သည်။

ကွဲပြားသော အယူအဆများစွာ၊ လင်ယောက်ျား၏ နှိမ့်ချတတ်သော အမြင်များစွာ၊ စာရေးကောင်းနေသော အချိန်တွေမှာ သူ့ကဗျာတွေကို ဇွတ်အတင်း ရွတ်ပြတတ်သောအချိန်များစွာ၊ ထမင်းဝိုင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ စာပေအယူအဆ ငြင်းခုံပွဲများစွာ၊ မောင်ရဲ့ပြစ်တင်ရှုတ်ချစကားများစွာ။

ထိုများစွာတို့ အလွန်မှာမှ ထို Nightmare ဟု ကိုယ်အမည်တပ်ပေးချင် သော ပန်းချီကားရဲ့ မြင်ကွင်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုပန်းချီကားက

ကိုယ့်အတွက် စွဲလမ်းချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

*

ပြဿနာ မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်။ ဒီကိစ္စက လင်မယားဘဝမှာ အရေးမပါပါဘူး၊ စာပေအကြောင်း မပြောကြကြေးဆိုတာကတော့ ဟောင်းနွမ်း ရိုးအီနေပြီဖြစ်သော သဘောတူညီမှုပဲ။

မောင်ရဲ့တင်းမာ၍ တစ်ဖက်စွန်းရောက်သော စာပေအယူအဆတွေနှင့် သူ့ရဲ့အကျိုးဆက် အငြင်းအခုံတွေက ညတွေမှသာ လာတတ်တာပဲ။

ညလယ်လောက်ထိ စာရေးတတ်သော မောင်နှင့် ကိုယ့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ စွန့်စားရင်ဆိုင်လာပြီ။ မောင့်ကို ပြတ်စဲကျောခိုင်းလိုက်နိုင်ဖို့တော့ သတ္တိ မရှိ။

'တို့နှစ်ယောက် တစ်ခန်းစီနေလိုက်ကြရင် ပြဿနာတွေ ငြိမ်းသွားမယ် ထင်တယ် မောင်' မောင်က ငြိမ်တွေနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ 'အိုကေ၊ စမ်းကြည့်တာ ပေါ့' ဟု ပေါ့ပေါ့လေး ပြန်ပြောခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မောင့်ဝမ်းနည်းရိပ်ကိုသာ မျှော်လင့်ခဲ့တာ။ ခဏကြာတော့ မောင်က လှိုက်လှဲပြတ်သားစွာ 'ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့မောင် တစ်နေရာစီ နေလိုက်ရင် သိပ်ကို အဆင်ပြေသွားမှာ' ဟုဆိုတော့မှ အိပ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုးရသူလို တုန်လှုပ် နာကျင်ကာ ချက်ချင်းပင် တင်းမာ ပြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်ဖြစ်တော့သည်။ 'ဟုတ်တယ် မောင်၊ ဒါ ဟုတ်တယ်' ပေါ့။

ပြီးတော့မှ တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲစွာ ခွဲရေးကို ပြင်ဆင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညက ပီလာသည်။ မောင့်အခန်းဆီမှ လှုပ်ရှားသံ မကြားရတော့။

ကိုယ်မရှိတော့တဲ့ အိပ်ရာမှ မောင့်ကို မလွမ်းဘူးလားကွယ်' ဟု မောင့်ကို

နဲ့ချင်စိတ်က ခုချိန်မှာတော့ ကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မောင်နှင့် ခွဲနေရခြင်းက သည်မျှ နာကျင်စရာ ဖြစ်လိမ့်ဟု တွေးခဲ့ဖူးလျက်နှင့် ကိုယ်တိုင်ပဲ ရယူဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား။ ဒါကို ဘာကြောင့် ရင်မဆိုင်နိုင်ရမှာလဲနော်။

တကယ်ဆို ကိုယ်တိုင်က ပြတ်သားချင်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်လား။

*

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က လှောင်ပြောင်သရော်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ မနက် ခင်းများတွင် ခြောက်နာရီထ၊ ရေနွေးကျို၊ ထမင်းကြော်၊ ပလိန်းကော်ဖီဖျော်၊ မောင့် ကိုနှိုး (တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားပြီး အိပ်မောကျနေသော မောင့်မျက်ခွံတွေကို ဖွဖွနမ်းလျှင် မောင် နိုးသည်)။ မနက်စာ တူတူစား၊ လုပ်ငန်းခွင် တူတူသွား။ ထိုဝေယျာဝစ္စတွေကို စွဲလမ်းတပ်မက်လှသည်။

တကယ်ဆို ကြေကွဲညတွေ၏ မနက်အလင်းမှာ မောင့်ကို တသသ လွမ်းဆွတ်၊ ဒါမှမဟုတ် နာကြည်း။ ဒါတွေ ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာမှ အနီးတွင် လွန်ခဲ့သောညကို မေ့ကာ မနက်ခင်းကိုသာ စွဲလမ်းတကြီး ကြိုဖြစ်တော့သည်။ မောင်ကလည်း ကြည်လင်ရွှင်ပျ။ ကြည့်စမ်းပါ။ ဟန်မပျက်စွာ ပင် တကယ့်ဘဝထဲက ကိုယ့်ညတွေကို အချိန်ပြည့် မေ့နေခဲ့သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက် အမှတ်သညာ နည်းပါးလိုက်သလဲလို့။

ပြီးတော့လည်း ညစာအတူတူ စားပြန်၊ မောင့် မကျေနပ်ချက်တွေ၊ သရော် သံ၊ ထေ့သံ၊ တကယ်ဆို ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသင့်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်က ခွဲခြားထားမပစ်နိုင်ဘဲ ရှိနေတာ။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်စွာ။

(၃)

ဟော- လေညင်းထဲမှ သနပ်ခါးပန်းရနံ့က မျောပါလာသည်။ သိပ်စိတ်ကြည်စရာကောင်းတာပဲ။ မောင့်ကို အနိုင်ရလိုသောစိတ်၏ ပူလောင်မှုတွေကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွားစေမည့် လေပြည်ရနံ့ ဖြစ်နိုင်သည်။ လေရှူးမဟုတ်တော့သော လေပြည်၏ သယ်ဆောင်မှု၌ မောင့်ဓာတ်ပုံထဲမှ ချစ်ရိပ်ကပါ မျောပါကာ ရင်တွင်းသို့ ဝင်ပြီထင်၏ ။ မောင့်ကို ချစ်စိတ်သာ ရင်မှာစွဲကျန်၏ ။ 'မောင်ရေ ညက သိပ်လှနေတာပဲကွယ်' ရုတ်တရက် ပြောလိုက်မိသော ကိုယ့်အသံက ကြည်စင်ပေါ့ပါး၍ နေ၏ ။ မောင့်အခန်း ပြတင်းရွက်တွေ ပွင့်လာပြီး ကိုယ့်ပြတင်းပေါက်ရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာလေး ငဲ့လာတော့ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ရယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ Hello!။ ကိုယ့်နှုတ်ဆက်သံကို မောင်က တအံ့တဩ ပြုံးပြနေသည်။ ကိုယ်ကတော့ အသံလွင်လွင် ထွက်အောင်ပင် ရယ်နေမိပြန်သည်။ တကယ်ဆို ခုနက စိတ်ဆိုးနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မောင်ကတော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ကျင့်သားရသွားသည့် လမ်းဆုံးကို ကိုယ် ရှာတွေ့သွားခဲ့တာကိုး။

ကက်ဆက်အဖွင့်မှာ I don't like to sleep alone ကို ကြားသည်။ သည်တစ်ကြိမ် ကြားရစဉ်မှာတော့ ကိုယ်ပြုံးချင်နေမိသည်။ မနေ့ညကတော့ နာလိုခံခက်စွာ နားထောင်ခဲ့တာနော်။ ခုလိုအချိန်ပဲနော်။ ညတိုင်း ခုလိုပဲနားထောင်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ နောင်ကိုရော။ ကိုယ်တိုင် ကျောခိုင်း မသွားနိုင်သေးသရွေ့။

ညအိပ် မီးသီး၏ ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ ဓာတ်ပုံထဲက မောင့်ကို နမ်းမိတော့ မျက်ရည်ကျချင်လာသည်။ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်မှာပင် ကျိတ်ငိုနေရခြင်း၌ နှစ်သက်နေမိပြန်သေးသည်။

*

ညအိပ်မက်မှာ 'တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဝေဒနာကို တပ်မက်ဖက်တွယ်နေတာက မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ'ဟု မောင်က ဟားတိုက် ရယ်မော ကာ ကိုယ့်ကို လက်ညှိုးထိုးလျက် ရန်ဖြစ်သည်။

'ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး။ မောင့်ကို ချစ်လို့ မခွဲနိုင်တာပါ' ဟု တုံ့ပြန်ငြင်းဆိုရင်း ကြည့်မိတော့ ကိုယ့်ကို ရန်တွေ့နေသည်က မောင် မဟုတ် တော့ဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

မေငြိမ်း

အမှတ် ၁၀၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

*

လက်ကမ်းတွဲခေါ် လက်တွဲဖော်ရေ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ခေါင်းမောရင်း
ခပ်စူးစူးကြည့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ
မင်းရဲ့နဲ့ပျောင်းဖြောင့်စင်းတဲ့
ဆံနွယ်မျှင်တွေ လှုပ်ယမ်းသွားသည်အထိ
ခေါင်းကို ခါယမ်းမောကြည့်လိုက်စမ်းပါ
အရာအားလုံးကို ဂရုမစိုက်တဲ့ဟန်နဲ့ပေါ့
ခေါင်းငုံ့နေခဲ့ရပေါင်းများပြီပဲကွယ်

*

တစ်။

ချစ်၍ ခေါ်သည် လိုက်တော်မူခဲ့၊ မပျောင်းနဲ့နှင့်...

စိန္တကျော်သူ ဦးဩ လိုက်ရဲမယ်ဆိုရင် သွားကြရအောင်လေ။ ချစ်၍ ခေါ်
သည်ပဲ။ လာပါ။ လိုက်ခဲ့ပါ။ လိုက်လာခဲ့ပါ။ အတူတူသွားကြရအောင်နော်။
ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့လေ။

*

နှစ်။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့် လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီ ကောင်းကင်ပြာကြီးရဲ့ အောက်ဘက်တစ်နေရာမှာ
လက်ချင်း ဖွဖွတွဲလျှောက်ကြရအောင်။ ဘယ်လောက်များ
ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ ချစ်သူ နှစ်ဦးရဲ့ ညီညာတူ ခြေလှမ်းအကြွအချတွေမှာ
ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး လှပလို့ပေါ့။ ညနေခင်းလေညင်းလေးမှာ ချစ်သူရဲ့
သနပ်ခါးရနံ့ကလေးက သင်းလို့ပေါ့။ ဝင်သက် ကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်တော့
လန်းဆတ်တဲ့ လေနုအေးက ရင်ထဲတိုးဝင်လာ သည်ပဲ။ ရင်ထဲမှာ အေးမြပေါ့။ ဟိုး
ဝေးဝေးကို ငေးကြည့်လိုက်တော့ ဝင်လုဆဲ နေရီရီက ဝေသီ ငေးကြည့်နေလို့။
စိမ်းမြမြမြက်ခင်းက အမြင်မှာ အေးမြစရာလေ။ အဲဒီ မြက်ခင်းက စနစ်တကျ
မွေးမြူစိတ်ဖြတ်ထားသည့် စိမ်းလဲ့ညီညာသော မြက် ခင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။
အတိုအရှည် မတူညီသော မြက်ရိုင်းပင်များဖြင့် လူးလွန့်နေ သော
မြက်ရိုင်းစိမ်းခင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

အဖျားပိုင်းတွင် အညိုရောင်သန်းနေသော ချွန်မြရှုတ
မြက်ရိုင်းစိမ်းပင်များ နဲ့အတူ တောချဉ်ပေါင်ပင်တွေ၊ ကပ်စေးနဲ့ပင်တွေ၊
မောင်ရင်ငိုပင်တွေလည်း ရော ယှက်ပေါက်နေလိမ့်မည်။

လာပါ။ သွားရအောင်ပါကွာ။

မြက်ရိုင်းပင်တွေရဲ့ ကြမ်းရှုကုတ်ခြစ်မှုကို လျစ်လျူရှုရင်း ချစ်ခြင်းရှိရာ
အရောက် တို့နှစ်ယောက် လျှောက်ကြရအောင်။ လာကွာ။ သွားစို့။

သုံး။

လက်တွဲထားချစ်သူ၊ ဒီတစ်ခါ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်နှစ်စုံက ချစ်ခြင်းနဲ့ ရဲရင့်လာမယ်လေ။

တဖျပ်ဖျပ် တိုးဝင်နေတဲ့ သွေးလွှတ်ကြောတွေ၊ သွေးပြန်ကြောတွေထဲ က သွေးတွေလည်း ရင်အစုံလိုပဲ ရဲရဲနီစွေးလို့။ သူတို့လည်း အချစ်စိတ်နဲ့ ပူနွေး ဆူပွက်နေကြလိမ့်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ခေါင်းမောရင်း ခပ်စူးစူးကြည့် ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မင်းရဲ့နွဲ့ပျောင်းဖြောင့်စင်းတဲ့ ဆံနွယ်မျှင်တွေ လှုပ်ယမ်းသွားသည် အထိ ခေါင်းကို ခါယမ်းမောကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အရာအားလုံးကို ဂရုမစိုက်တဲ့ဟန် နဲ့ပေါ့။ ခေါင်းငုံ့နေခဲ့ရပေါင်းများပြီပဲကွယ်။ (တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီ လိုခေါင်းမောပြီး အရာအားလုံးကို ဂရုမစိုက်တဲ့ဟန်နဲ့ မော့ကြည့်ရတာ ဘယ်လောက်ခံစားလို့ ကောင်း သလဲ) တို့မှာလည်း မာနနဲ့ပါ။ မဟုတ်ဘူးလား ချစ်သူ၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ပြုံးလိုက် စမ်းကွာ၊ မွေးညင်းစိမ်းခပ်ရေးရေးရှိနေတဲ့ မင်းရဲ့နှင်းဆီနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးရဲ့ ထောင့်စွန်း ကလေးတွေ ကွေးညွတ်သွားရုံ ပြုံးလိုက်စမ်းပါ။ ပြုံးတယ်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်စမ်းပါ။

မိနာလီဇာလိုတော့ မပြုံးနဲ့ကွယ်။ ကမ္ဘာကျော်တယ်ဆိုတဲ့ မိနာလီဇာရဲ့ အပြုံးကို လုံးဝခံစားလို့မရတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်တူသည်။ ရှေးရှေးက မြန်မာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့တည်ငြိမ်ချမ်းမြေ့ဟန် ပန်းချီကားကို မိနာလီဇာ ပန်းချီ ကားထက် ပိုပြီး ခံစားလို့ရတဲ့နေရာမှာ တို့နှစ်ယောက်တူသည်။ အဲဒီ ပုံတူပန်းချီကားကို ဖော်ပြထားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းကို မမှတ်မိတဲ့နေရာမှာလည်း တို့နှစ်ယောက် တူသည်။ အဲဒီ လို မေ့နေရမလားဆိုပြီး ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ကိုယ် အပြစ်တင်တဲ့နေရာမှာလည်း တို့နှစ်ယောက် တူသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ မင်းရဲ့အရွဲ့တိုက်အပြုံးကလေးတစ်ခု ပြုစုပျိုးထောင်ပြီးရင် တို့နှစ်ယောက်

ဆက်လျှောက်ကြရအောင်။

*

လေး။

လိပ်ပြာလွင်ပြင် ဒါမှမဟုတ် ရိုးသားချစ်ခြင်းနဲ့ ဟင်းလင်းသန့်စင် လွတ်လပ် အရပ်။ အဲဒီ အရပ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် မရှိဘူး။ မိရိုးဖလာ မရှိဘူး။ ကျင့်ဝတ်မရှိ ဘူး။ လိုက်နာစောင့်ထိန်းရမယ့် လူမှုရေးစည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ မရှိဘူး။ အော့နဲ့ လုံးနာစရာစိတ်ဓာတ် မရှိဘူး။ မြှောက်ထိုးပင့်ကော်ယဉ်ကျေးမှု မရှိဘူး။ စကားတင်း ဆိုတဲ့ ပါးစပ်တွေ မရှိဘူး။ မနာလိုတဲ့အကြည့်တွေ မရှိဘူး။ မျက်လုံးထောင့်အနီတွေ မရှိဘူး။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လောကရဲ့ အစဉ်အလာတချို့လည်း ရှိမနေဘူး ပေါ့။ အဲဒီ မှာ- အဲဒီ အရပ်မှာ လိပ်ပြာကလေးတွေ ရှိမည်။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ရောင်စုံရှိမည်။ မွေးပျံသောအဆင်းရနံ့နဲ့ သင်းဝေလို့ပေါ့။ စက္ကူပန်းလိုမျိုး ပန်းကလေး တွေလည်း ရှိပါသည်။ သူတို့မှာ မွေးပျံတဲ့ရနံ့ မရှိရှာပေမယ့် သူတို့ရဲ့တာဝန်ဖြစ်တဲ့ (လောကကြီးကို အလှဆင်ဖို့တော့) တာဝန်ကျေရဲ့ မဟုတ်လား။ ကွေ့ဝိုက်ရစ်ခွေ စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းကလေးလည်း ရှိနေမည်။ ရေညှိတက်နေတဲ့ကျောက်တုံး ကြီးတွေပေါ်က ပွက်တိုက်ရွေ့လျားလာရင်း ဖြူလွှဲတဲ့ကျောက်စရစ်ကလေးတွေကို တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ တွန်းတိုက်တီးဝှေ့လို့။ အေးမြတဲ့၊ ကြည်လင်တဲ့ ရေအလျဉ် က အစဉ်မပြတ် စီးဆင်းနေပေါ့။ စိမ်းနုရောင်ရေမှော်ပင်တွေကြားမှာတော့ ရွှေရောင် ငွေရောင်ငါးကလေးတွေက ဝေ့ဝိုက်လှုပ်ယမ်း တအိအိနဲ့ ကူးခတ်နေကြပေါ့။

အဲဒီ ချောင်းအစပ်က အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်တိုပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့အောက်မှာ၊ မင်းရဲ့ဆံနွယ်မျှင်တွေကြားမှာ

တွယ်ချိတ်ထားတဲ့ ဇီဝါပွင့်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ပါ။ မင်းရဲ့
နူးညံ့ဖြူဖွေးလက်ချောင်းသွယ်လေးတွေနဲ့ ကိုင်ထားပါ။ မင်းရဲ့လက်အပေါ်က
တို့ရဲ့အနည်းငယ်ကြမ်းရှုတ်လက်နဲ့ အုပ်ပြီး ဆုပ်ကိုင်လို့ တို့နှစ်ယောက် အဲဒီ
ဇီဝါပွင့်ကလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် နှုတ်ဆက်ကြမယ်။ ခဏကြာတော့ တို့က
သစ်တိုပင်ကြီးအောက်မှာ ကျန်ရစ်မယ်။ မင်းက ချောင်းနားအစပ်ကို ဆင်းသွား။
ဝှေ့တိုက်လာတဲ့လေပြည်ထဲမှာ မင်းရဲ့ဆံနွယ်မျှင်တွေက လူးလွန့်လွင့်မျောနေ။ မင်း
ရဲ့ပါးလုပ်လုပ် ကိုယ်ကလေးက လေပြည်ထဲမှာ နွဲ့နွဲ့ကလေး ရပ်တည်။
လေတိုးဝှေ့လို့ မင်းရဲ့လုံချည်အနားစွန်းက တဖျပ်ဖျပ်အသံတွေ ပေါ်ထွက်နေပေါ့။
မင်းက ဇီဝါ ပွင့်ကလေးကို ချောင်းရေထဲ ညင်ညင်သာသာ မျှောချလိုက်။ ဒီအခါ
တသွင်သွင်စီးနေ တဲ့ ချောင်းရေက တို့ရဲ့ဇီဝါပွင့်ကလေးကို ဝေးရာ
သယ်ယူသွားမယ်လေ။

မင်းက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရင်း
ပျော်ရွှင်ခုန် ပေါက်နေခဲ့ပေါ့။ ဘယ်လောက်များ အပြစ်ကင်းစင်လိုက်တဲ့
သဏ္ဌာန်လဲကွယ်။ အားပါးတရ ကြည်နူးပြီးရွှင်နေတဲ့ မင်းမျက်နှာ ပြည့်ပြည့်လေးက
ဝိုင်းစက်လမင်း လေးပေါ့။ မြင်ရတာ အေးမြလိုက်တာ။

ပြီးထားပါ ချစ်သူရေ။ တို့အနေနဲ့ အဲဒီ လို မြင်ကွင်းကို မြင်ခွင့်ရချင်လွန်း
လို့ပါ။ ကာလအတန်ကြာအောင် တောင့်တတမ်းတခဲ့ရတာ ပါကွယ်။

*

ငါး။

ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးတဲ့အခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုရဲ့

ထောင့်ကွေးကွေး စားပွဲတစ်လုံးမှာ အရပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်နေရတာ

(ခုလောလောဆယ်)အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ခါးသက်သောချိုပေါ့လက်ဖက်ရည်ရဲ့ အရသာက လျှာဖျားမှာ စွဲကျန် ရစ်သည်။

အဲဒီ လို မျက်လုံးထဲမှာ၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ၊ ရင်ထဲမှာ၊ နှလုံးသားထဲမှာ၊
အသွေးအသားထဲမှာ၊ အတွေးစိတ်ကူးထဲမှာ၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိနေတဲ့
ခံစားသိရှိနိုင်သော ဇီဝကလာပ်စည်းတွေထဲမှာ ချစ်သူကို ချစ်ခြင်းက
စိမ့်ဝင်စွဲကျန်ရစ်သည်။ အဲဒီ လိုပဲ ရင်ထဲမှာ စိမ့်ပြီး စွဲကျန်ရစ်သော အရာတချို့လည်း
ရှိနေပြန်သည်။ အရာရာတိုင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့မှ မကောင်းဘဲကွယ်။ ချစ်သူ
နားလည်ရဲ့နော်။

လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းတစ်ခွက်ကို သောက်ရတဲ့အခါတိုင်း
ချစ်သူ ကို သတိရသည်။ ချစ်သူက လက်ဖက်ရည်ကို သိပ်ကြိုက်သည်ပဲ။
(ကော်ဖီခွက် ကို မြင်ရတာ နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောဂါသည်တစ်ယောက်လို
မြင်လာတယ်ဟု ချစ်သူပြောဖူးသည်ပဲ)။ ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ရင်း၊
ချစ်သူမျက်နှာကို တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်ရင်း၊ ချိုပေါ့လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံရင်း၊
ခေတ်ပေါ်ဂီတကို နာခံရင်း ချစ်သူကို စကားတွေအများကြီး ပြောချင်သည်။ ချစ်သူ
နားထောင်နိုင်မလား။ ပြောစရာတွေကတော့ အတော်များများကို ရှိနေသည်။

ဖန်ခွက်ပယင်းရောင်ကလေးထဲမှာ နို့ဆီတစ်ထပ်၊ အကျရည်တစ်ထပ်၊
ဒန်ဇွန်းသေးသေးကလေးဖြင့် မွှေခေါက်လှုပ်ရှားနေသော ချစ်သူရဲ့
ဖြူဖွေးနူးညံ့ဖောင်း အိ လက်ချောင်းသွယ်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။
ချစ်သူ၏ လက် ချောင်းသွယ်ကလေးတွေ လှုပ်ရှားမှုက
သိင်္ဂီရကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်၏ နဘော ထပ်တွေကဲ့သို့ ရင်ကို
ငြိတွယ်စေနိုင်စွမ်း အပြည့်ရှိနေသည်။

အဲဒီ လို ခံစားနေချိန်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး အတွင်းမှာ
ရှိနေသော အသံချဲ့အိမ်များမှ ခေတ်ပေါ်

ပေါက်ကွဲမှုသီချင်းခွေတစ်ခွေလောက်ကိုတော့ ဖွင့်ပေးထားစေချင်ပါသည်။
တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားပါရစေ။ ပြန်ဆိုသီချင်းခွေကိုတော့ ယောင်မှားလို့တောင်မှ
မဖွင့်ထားမိပါစေနဲ့။(အဲဒီ ပြန်ဆိုတေးသီချင်းတွေကိုတော့
သိပ်စိတ်ပျက်လွန်းသည်။ ဘာစိတ်ကူး၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေကြောင့်ပါဆိုပြီး စာ
စောင်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ရေးထည့်ခိုင်းမနေပါနဲ့။) တော်သင့်ပြီ၊ စိတ်ပျက်စရာ
ကောင်းသော ပြန်ဆိုသီချင်းတွေ အကြောင်းက တော်သင့်ပြီ။ ရပ်ကြစို့။

ချစ်သူကို စကားတွေ အများကြီး ပြောရဦးမည်လေ။

*

မိုးခါးရေဆိုတာ သောက်ကောင်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။

အရာအားလုံးကို လိုက်နာစောင့်ထိန်းဖို့ဆိုတာ လွယ်နိုင်ပါ့မလား။ စည်း
ကမ်းတွေက သိပ်တင်းကျပ်လွန်းသည်။ ချစ်ခြင်းတစ်ခုအတွက် အဲဒီ လို
စည်းကမ်းတွေ ထားပြီး မကန့်ကွက်ကြပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါရစေ။ ချစ်သူကို
ချစ်ခြင်းသည် ဖြူ စင်သန့်စင်ပါသည်။ (အဲဒီ လိုပဲ ယုံကြည်ထားသည်။)
အခြားအရောင်များ၏ စွန်းကွက် သောချစ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်စေရန်
ကြိုးစားစောင့်ထိန်းထားပါသည်။ ချစ်ခြင်းမှာ အရောင် လာမဆိုးပါနဲ့။ ချစ်သူကို
ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေစေချင်သည်။ ချစ်သူတွေအဖြစ် ချစ် ခဲ့ခြင်းမှာ
စိတ်ဆင်းရဲကြစေဖို့မှာ မဟုတ်တာဘဲ။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော၊ စိတ်
ချမ်းသာစရာကောင်းသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်သွားစေချင်သည်။ အခက်အခဲတွေ၊
ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ၊ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုတွေ၊ သောကတွေ...အို...အရာများစွာကို ရင်ဆိုင်
ရမှာ ကြိုသိနေသည်။ လွယ်ကူချောမွေ့သော ချစ်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိခဲ့သည်ပဲလေ။
တချို့က သိပ်ကံကောင်းကြသည်။ အနှောင့်အယှက် အကန့်အကွက် မြူတစ်မှုန်

စာမျှပင် မရှိခဲ့။ ပကတိဖြောင့်စင်းသော လမ်းတစ်ခုအတွင်း ချစ်ခြင်းဖြင့် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်သွားနိုင်ကြ၏ ။ တချို့ကျတော့ကော...ပြီးတော့ တို့ကကော...။

'တစ်ဦးတွေ့တဲ့ အခက်တော့ တစ်ဦး ကူမယ်ပေါ့...။ နှစ်ဦးတွေ့တဲ့ အခက်တော့ တို့တာဝန်ထား...'

ကိုနေဝင်းရဲ့ သီချင်းစာသားလေးကို မန္တန်တစ်ပုဒ်လို တဖွဖွရွတ်ဆိုနေမိ သည်။ ချစ်သူရဲ့ နူးညံ့လက်ဖဝါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ထိုခဏ ရင်ထဲသို့ အင်သစ်အားသစ်တွေက တရစပ်တိုးဝင်လာကြသည်။ ခန္ဓာအနှံ့ ရဲရင့်ခြင်းက စီးဆင်းလွှမ်းခြုံလာသည်။ ခိုင်မာတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ၊ အပြန်အလှန် ကြင်နာမှုတွေ၊ ထပ်တူထပ်မျှ မြတ်နိုးချစ်ခြင်းတွေ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရိုင်းပင်းနားလည် မှုတွေ၊ အဲဒီ အရာတွေ အားကိုးနဲ့ ဘဝထဲ ရဲရဲတိုးဝင်ကြရအောင်။

တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေရ နေရ...ဆိုသော စာသားလေးတစ်ခုကို သတိရသည်။ တင်စားတာဟု သိနေသော်လည်း ဘဝထဲမှာ အဲဒီ လောက်အထိ မိုက်ရဲသောသတ္တိ မရှိသေး။ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော ဘီအေ ဘွဲ့လက်မှတ် ကလေးတစ်ခုက ဘဝထဲမှာ မိုက်ရဲဖို့ သတ္တိ ပေးနိုင်ပါမည်လား။

ထားပါတော့လေ။ ကာထားသောကျူထရုံတွေက ကျိုးပဲ့ဟောင်းနွမ်း၊ ကြွပ်ဆတ်တွန့်လိပ်နေသော၊ ပေါက်ပြဲနေသော ဓနိမိုးတွေ၊ နင်းလိုက်တိုင်း တကျီကျီ မြည်နေသော ဝါးပိုးဝါးအခင်းကြမ်းပြင်တွေ။ အဲဒီ လို အိမ်တစ်လုံးထဲက ယိုင်နဲ့ရွဲ့ စောင်းနေသော စားပွဲအိုကလေးတစ်လုံး၊ ကြွေရည်သုတ်သံဇလုံထဲမှာ ခပ်ညံ့ညံ့ကော် နှင့် အရောင်တူနေသော ထမင်းရည်များ။ ချစ်သူနဲ့အတူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အဲဒီ ထမင်းရည်ကို သောက်နိုင်ပါ့မလား။ ချစ်သူကကော သောက်နိုင်ပါ့မလား။ ချစ်တော့ ချစ်တာပေါ့ကွယ်။ ဒီလောက်ထိ အရဲစွန့်ပေးဆပ်ဖို့ တော့ မလိုအပ်လှဘူး ထင်သည်လေ။ ဘဝသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့အတွက် စီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲရဦးမည်။ နောက် သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်၊ ငါးနှစ်အတွင်းပေါ့။

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်စိတ်ကူးထဲက ပုံစံမျိုး

တည်ဆောက်ပြီးချိန်မှာ တော့ တို့တစ် တွေ အရဲစွန့်ပေးဆပ်ကြရမှာပဲ။ ဒါကိုတော့
ယုံထားသည်။ ချစ်သူ ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာကျော်
ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာ တစ်စကို ချစ်သူ ဖတ်ဖူးလိမ့်မည်
ထင်ပါသည်။

'ချစ်ဖို့ နှလုံးသားတစ်စုံရယ်

ရင်အခုန်မှန်စေဖို့ ကုန်ထုတ်လုပ်မယ့် လက်နှစ်ဖက်ရယ်

ဒီနှစ်ခု ပြည့်စုံရင် ငါတို့ လက်ထပ်ကြပါစို့' တဲ့။

ဝန်ထမ်းဟူသော ဝေါဟာရနှင့် ရင်းနှီးလိုက်ရသည့် အချိန်မှစ၍ နေ့တွေ
အားလုံးသည် ပုံစံခွက်ထဲက ထွက်ကျလာသကဲ့သို့ တူညီသွားခဲ့တော့သည်။ မနက်
ကိုးနာရီခွဲမှ ညနေ လေးနာရီခွဲအတွင်း ဘဝ၏ ပုံစံသွင်းမှုကို ခံယူလာခဲ့ရသည်။
နုတ်ဖျားမှ အလိုအလျောက် ထွက်ကျလာသော (ချော၊ မွေ၊ အထစ်အငေါ့မရှိစွာ)
ဆရာဟူသော စကားလုံး ခုန်ထွက်လွတ်ကျသွားသည်ကို ဘာသာ မအံ့သြမိတော့။
ဖောက်စက်ဖြင့် ဖောက်၍ အဖြူရောင်ချည်ကြိုးပွကလေးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး
ဖိုင်တွဲတစ်ခု ထဲ ခေါက်ထည့်သိမ်းဆည်းခံလိုက်ရသည်ပဲ။ ဘာတွေများ
အံ့သြစရာကောင်းလာ ဦးမှာတဲ့လဲ ချစ်သူ။

*

ခြောက်။

အခြေအနေကွာခြားမှုသည်လည်းကောင်း၊

အသက်အရွယ်ကွာခြားမှုသည် လည်းကောင်း၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ

ကွာခြားမှုသည်လည်းကောင်း ချစ်ခြင်း မှာ အကျုံးဝင်ပါသလား။ အားနာစွာနှင့် အဲဒီ မေးခွန်းကို မေးလိုက်ပါရစေ။

လောကရဲ့ အစဉ်အလာဟောင်းတချို့ကို ကျဉ်းမြောင်းစွာ တွယ်ဖက်ဆုပ် ကိုင်ထားသူများ ဖြေကြပါ။

ချစ်ခြင်းမှာ အတန်းအစားခွဲခြားမှု မထားပါနှင့်။ စည်းကမ်းတွေနှင့် ပိတ်ဆို့ မထားပါနှင့်။ ကျင့်ဝတ်တွေ ပြဋ္ဌာန်း၍ မချုပ်ချယ်ကြပါနှင့်။ ချစ်ခြင်းတစ်ခုကိုတော့ လွတ်လပ်သန့်စင်ခွင့် ပေးကြစေချင်ပါသည်။

လရောင်ကို ချစ်သည်။ ချစ်သူ၏ ပါးပြင်မို့မို့မှ သနပ်ခါးရနံ့ကို ချစ်သည်။ ဟော်လိုဂစ်တာသံကို ချစ်သည်။ အရောင်တစ်ဝက်စီ ဆိုးတတ်သော ချစ်သူ၏ ချွန်မြလက်သည်းရှည်တွေကို ချစ်သည်။ ထိခိုက်ရှုတ်စေနိုင်သော ခံစားမှုကို ပေးစွမ်း သည့် ကဗျာကောင်းတချို့ ဖတ်ရခြင်းကို ချစ်သည်။ မွေးညင်းစိမ်း ခပ်ရေးရေးရှိ နေသော ချစ်သူ၏ နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းမှ ပျားရည်ရောင် စကားသံကို ချစ်သည်။ နှင်းငွေ့၊ မြူတွေ ဝေ့ဆိုင်းခြင်းကို ချစ်သည်။ မိုးရွာပြီးစ မြေသင်းနံ့ကို ချစ်သည်။ ပိတောက်ပန်းကို ချစ်သည်။ ချစ်သူကို သိပ်ချစ်သည်ပဲလေ။

ချစ်၍ ခေါ်သည်ပဲ။ လိုက်ရဲပါ့မည်လား။

ချစ်သူ လိုက်ရဲလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ချစ်သူက ပြောခဲ့ဖူးသည်ပဲ။ အချိန်ကုန် လေကုန်မေးခွန်းတွေ မမေးပါနဲ့ တဲ့။ သူ မဖြေချင်ဘူး တဲ့။ တကယ်တမ်း အရဲစွန့် ပေးဆပ်လာဖို့အချိန်ကျရင် တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ ခွဲလို့ မရစေရဘူး တဲ့။ ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့ မရစေရဘူး...တဲ့။

'မောင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို အဲဒီ လို ကျန်မရဲ့ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ မရှိလှတဲ့ စကားစတွေထဲမှာ ယုံကြည်ထားပါ'လို့ ပြောဖူးသည်ပဲလေ။

ချစ်သူကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးသည်။ ပန်းကလေးတွေ ပွင့်တာ၊ ပန်းကလေးတွေ ကြွေတာလောက်ကိုတော့ စာဖွဲ့ပြီး အရေးတကြီး ပြော

နေဖို့ မလိုအပ်လှဘူး ထင်သည်လေ။ ဒီထက် ဒီထက် ပိုအရေးကြီးသော အကြောင်းတွေ ပြောရဦးမည်။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ လှုပ်တာကို ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရယ်မောနေရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တော့ဘဲကွယ်။ အသက်အရွယ်တွေ ကြီးရင့်လာပေါ့။ အတွေ့အကြုံတွေ တိုးရင့်လာပေါ့။ အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ အထိုက်အလျောက် ပြည့်ရင့်လာပေါ့။

ဘဝရဲ့ တတိယဆယ်စုနှစ်ဝက်လှေကားမှာ ခြေစုံရပ်နေမိပေါ့။ အမိုးအကာတစ်ခုအောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖို့၊ ဆေးလိပ်သောက်ဖို့၊ ဂစ်တာတီးနေဖို့၊ တစ်ခါတလေ အရက်သောက်ဖို့၊ အသက်ရှင်နေရုံနဲ့တော့ မပြီးဘူး ထင်သည်လေ။ အသိုက်အမြိုလေးတစ်ခု၊ သားရဲတွင်းလေးတစ်ခုထဲမှာ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေရမယ့်အချိန်မှ မဟုတ်တော့ဘဲကွယ်။

ချစ်သူရဲ့လက်ကို ဆွဲ၊ ဘဝထဲ ရဲရဲတိုးဝင်ရတော့မယ်။ ဒီအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေနဲ့ စီရင်သင့်ပြီလို့ ထင်သည်လေ။ ချစ်သူကို ချစ်ခြင်းဖြင့် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲဖို့ ကြိုးစားနေရပြီပဲ။

ချစ်သူရေ အခက်အခဲတွေကတော့ တွေ့မှာပေါ့ကွယ်။

အလိုမကျဟန်တွေနဲ့ ညည်းညူသွေးကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့မင်းကို ငါ သနားတယ် ချစ်သူ။ အခြေအနေတစ်ခုကို ပြောင်းလဲရောက်ရှိဖို့ မင်းကို ခေါ်ရ မှာ အားနာလွန်းသည်လေ။

အချစ်စစ်မှန်ရင်တော့ ချောမွေ့ဖြောင့်တန်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြုံလာမယ့် အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ရှင်းလင်းဖို့ ခေါင်းမောထားပါ ချစ်သူရေ။ အခက်အခဲတွေ ကို ဂရုမစိုက်ဟန်နဲ့ ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

ပြီးတော့ လက်ချင်းမြဲမြဲ တွဲဆုပ်ထားပါ ချစ်သူရေ။ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရဲတာ အရည်အချင်းတစ်မျိုးတိုးတာပဲတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဘဝထဲမှာ အရည်အချင်းတွေလည်း တိုးရင့်လာမှာပေါ့။

တိုးရင့်လာမှာပေါ့။

အဲဒါတွေကို ချစ်သူ နားလည်ပါမည်လား။

နားလည်မှုကဖြင့် အရေးကြီးဆုံးလို့ ထင်သည်လေ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
နားလည်ဖို့၊ ချစ်ခြင်းတွေကို နားလည်ဖို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားလည်ဖို့၊ အို...
အရာရာကို နားလည်ဖို့ပေါ့ကွာ။

ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့မှာ ချစ်သူကို အမှတ်တရအဖြစ်
ရွေးသွင်းထားသော သီချင်းခွေတစ်ခွေ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ အဲဒီ
သီချင်းခွေလေးရဲ့ ဆိုက်အေက ပထမဆုံး သီချင်းလေးကို ချစ်သူ
မကြာခဏဆိုညည်းတတ်သည်။ ကိုနေဝင်း ရေးစပ်ပြီး စိုင်းထီးဆိုင် သီဆိုထားသော
'နေမင်းပြုံးမယ့်နေ့' သီချင်းလေး။

ဟိုးအမြင့်ကို လှမ်းတက်မယ့်လက်မို့၊ အဖျက်မိုးကတော့
သည်းရွာနေမှာပဲ...ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်သည်အထိတော့
အားစိုက်ရုန်းကန်မယ်သိလား...လက်လက် ချင်း မြဲဆက်ထားမယ်...အဲဒီ
သီချင်းလေးထဲက အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝတဲ့ စာသားလှလှလေးတွေက တို့
နှစ်ယောက်အတွက် သမ္မာကျမ်းစာတွေပါ ချစ်သူရေ။

လက်လက်ချင်း မြဲဆက်ထားမယ် ချစ်သူ။

လက်လက်ချင်း မြဲဆက်ထားမယ် ချစ်သူရေ...။

*

ခုနစ်။

လိုက်ရဲမယ်ဆိုရင် ခေါ်ချင်ပါတယ်
ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်
အမြင့်၊ အနိမ့် နှစ်သိမ့် ဖြေသိမ့်ရင်း
လိုက်ရဲမယ်ဆိုရင် သွားကြရအောင်လေ။
ချစ်၍ ခေါ်သည်ပဲ။ လာပါ။ လိုက်ခဲ့ပါ။
လိုက်လာခဲ့ပါ။ အတူတူသွားကြရအောင်နော်။
ပျော်စရာကောင်းတဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့လေ။

ကိုလျက်

အမှတ် ၃၁၊ မေလ၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်

ရွှေအမြို့တေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

*

လွင့်မျောမှု ခရီးဆုံး

'ယုံကြည်မှုဖြင့် ရှင်သန်နိုး ကြားနေသော ငါ' လို့

အမည်ပေးထားတဲ့ ပန်းချီကားထဲက အနီရင့်ရင့်

အရောင်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ခြယ်မှုန်းထားတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ကျွန်မလို့
ဖေဖေထင်မလားပဲ ပန်းချီကားတစ်ကားလုံး အနီရောင်တစ်မျိုးတည်းနဲ့

ဘာကြောင့်သုံးထားမိမှန်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဝေခွဲမရဘူး

ကျွန်မ အနီရောင် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သိထားပြီးသားပဲလေ

ဖေဖေ တစ်ခုခု ပြောမှာကိုပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပေါ့"

လွင့်မျောမှု ခရီးဆုံး

ခက်မာ

ဧည့်ခန်း တိုင်ကပ်နာရီက အသံရှစ်ချက်ကြားရတော့ မကြာခင်အချိန်
အတွင်းမှာ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်လို့ သိလိုက်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။

ဖေဖေဟာ သည်အိမ်ပေါ်မှာ သဘောကျနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ အခန်းကျဉ်း
ကလေးထဲမှာပဲ ကျွန်မနဲ့ စကားတွေ လာပြောနေလေ့ရှိတာ။ အဲဒါကိုလည်း
ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မသိအောင်လည်း ကျွန်မက
ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်လေ။ ည ၉ နာရီ ပတ်ဝန်းကျင်ဆို ကျွန်မ
အိပ်ရာဝင်တတ်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ စောစော ဆုံ ချင်တဲ့အခါမျိုးဆိုသည့်ထက်
စောစောအိပ်ရာဝင် ဖြစ်တယ်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်လို့ ဘုရားရှိခိုးပြီးရင်တော့ ကျွန်မနဲ့ ဖေဖေ လွတ်လွတ် လပ်လပ် တွေ့ဆုံနိုင်ပြီပဲ။ ကျွန်မအခန်းကို မီးပိတ် အမှောင်ချထားပေမယ့် ဖေဖေကို တော့ ကောင်းကောင်း မြင်နေရတယ်။ ဖေဖေဟာ ကျွန်မလိုပဲ မျက်ခုံးထူထူနဲ့လေ။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ကျွန်မလို ခပ်ပါးပါး။ ပါးစုနဲ့ဖောင်းဖောင်းနဲ့ လှိုင်းတွန့်ဆံပင်တွေနဲ့။

ဖေဖေအသံက တိုးတိုးလေးရယ်။ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြော ရတာ ကြောင့် တိုးတိုးပဲ ပြောတာလားတော့ မသိပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖေဖေက ပါးစပ်နဲ့အပြည့် ကွမ်းတွေ စားလာတတ်တယ်။ ပါးစပ်နဲ့အပြည့် ကွမ်းတွေ ပလုတ် ပလောင်းနဲ့ ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မပါ အားကျလို့ လိုက်စားတာ အခုဆို ကွမ်း စွဲသလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

'မာက ကွမ်းတွေ စားတတ်နေပြီလား'

ကျွန်မ ကွမ်းစားထားတဲ့နေ့မှာ ဖေဖေက မေးတယ်။

'ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေကို အားကျလို့'လို့ ကျွန်မပြောတော့ ဖေဖေက အားရပါးရ ရယ်ပြီး ကျွန်မ ပခုံးကို လှမ်းဖက်တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ် နွေးထွေးသွားရတာ ဟာ ဖေဖေ ရင်ငွေ့ကြောင့်ပါပဲ။

အမေပြောဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ ဖေဖေက ကျွန်မကို သမီးလို့ မခေါ်ဘူး။ ကျွန်မ နာမည်ရဲ့နောက်ဆုံးတစ်လုံးကို အဖျားဆွတ်ပြီး 'မာ' လို့ပဲ ခေါ်တယ်။

ဖေဖေကို ကျွန်မ မေးဖူးတယ်။

'မာ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သမီးလို့ မခေါ်တာလဲ ဖေဖေ'

ဖေဖေက ရယ်နေတာပါပဲ။ ကျွန်မလည်း ထပ်မမေးတော့ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က 'မာ' လို့ ခေါ်တာကို ပိုသဘောကျတယ်လေ။ လူမာတာ မမာတာ၊ စိတ်မာတာ မမာတာထား၊ နာမည် 'မာ' နိုင်တဲ့အတွက် ကျေနပ်တယ်။ နာမည်ကို

မာအောင် မှည့်ပေးထားတဲ့ အမေ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရတယ်။

ဖေဖေရယ်၊ အမေရယ်ကို ကျွန်မက 'မာ' လို့ နာမ်စားသုံး စကားပြော တတ်ပေမယ့် အမေကတော့ ကျွန်မကို သမီးလို့ပဲ ခေါ်တယ်။

'ဖေဖေက မာ့ကို ချစ်သလား အမေ'

လို့ ကျွန်မ မေးမိတုန်းက အမေဟာ လှအောင်မဲ့ရင်း ပြောတယ်။

'ချစ်သလား၊ မချစ်သလားတော့ မသိဘူး။ ကိုယ့်သမီးကို သမီးလို့တော့ တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူး'

မေမေ အဲဒီ လို ပြောပေမယ့် ဖေဖေ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

သမီးလို့ မခေါ်တာကလည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်က 'မာ'လို့ ခေါ်တာကိုပဲ ပိုကြိုက်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိနေလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကျွန်မ ဖေဖေလို့ ခေါ်တာ ကြားစတုန်းကတော့ ဖေဖေက တအံ့တဩ မေးတယ်။

'မာ့အမေက ဖေဖေလို့ ခေါ်ဖို့ သင်ထားတာလား'

ကျွန်မ ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ။ အမေ့ကို ငယ်ငယ် ကတည်းက အကျင့်ပါနေတာကြောင့် အမေလို့ ခေါ်ပေမယ့် ဖေဖေ့ကိုတော့ ဖေဖေလို့ ပဲ ခေါ်ချင်တယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ 'အဖေကြီး' လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်လို့ အမေ ပြောတာပဲ။

ဘုရား ရှိခိုးပြီးလို့ တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးတွေ မဆုံးခင်မှာဘဲ ခြေသံတိုးတိုးနဲ့ ဖေဖေရောက်လာတယ်။ 'မာ' လို့ တိုးတိုးလေးခေါ်တယ်။ မသိဟန် ဆောင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ် စောင့်စားနေမိတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဖေဖေက နဖူးဆံစတွေကို သပ်တင်ချောမြူတယ်။ ကျွန်မ ကြာကြာဟန်မဆောင်နိုင်ပါဘူး။ မတော်တဆသာ အိပ်ပျော်သွားမိရင် ဖေဖေနဲ့ စကားမပြောလိုက်ရဘဲနေမယ်

မဟုတ်လား။

ဖေဖေနဲ့ ဘာစကားတွေ ပြောရမလဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားတယ်။ 'မာ' လို့ ဖေဖေ ထပ်ခေါ်လိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ဘူး။ တခစ်ခစ်ရယ် ရင်း ဖေဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တယ်။

'ဪ- မာက အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာကိုး'

ဖေဖေစကားကို ရယ်ရိပ်စွက်တဲ့ အသံနဲ့ 'ဟုတ်တယ်' လို့ ပြန်ဖြေ တော့ ဖေဖေက ကျီစယ်ပြီးနဲ့ ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို ဖွပစ်တယ်။

'အာ ဖေဖေကလည်း မှာဆံပင်တွေ ပွကုန်ပါပြီ။ ပြန်ဖြီးပေးရမယ်'

ကျွန်မ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ချွဲသလို စကားနဲ့ နဲ့တော့ ဖေဖေက 'အေးပါ။ ဖေဖေ ပြန်ဖြီးပေးပါ့မယ်' လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက တမင်ပဲ 'ဟဲဟဲ' လို့ အသံထွက် ရယ်ပြလိုက်ရော။

'မာ နေကောင်းလား'

ဖေဖေ အမေးကို ခေါင်းညိတ်တုံ့ပြန်လိုက်ပေမယ့် သည်ရက်ထဲမှာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းချင်ဘူး။ အလိုလို မောနေတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အသက်ရှူရတာ မဝသလိုပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါများဆို ရင်ထဲမှာ အကြောင်းမဲ့ တင်းကျပ် ပြီး အော်ဟစ်ငိုလိုက်ချင်တာ။ ဖေဖေနဲ့ စကားတွေပြောရတဲ့ ညဦးအချိန်တွေမှာ နေကောင်းနေတတ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတော့ အဲသည့်ဝေဒနာတွေ ခံစားရင်းနဲ့ပဲ ဖေဖေနဲ့ စကားတွေ ပြောခဲ့ရတာ ။

'ဖေဖေ၊ မှာကို ပန်းချီစုတ်တံတွေ ဝယ်ပေးဦးနော်'

ရုတ်တရက် ကျွန်မစကားကြောင့် ဖေဖေက မျက်လုံးကို တမင်ပြူးပြ ဖြီး မေးတယ်။

'မာက ပန်းချီဆွဲတုန်းပဲလား'

'တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးပေါက်ရင် ဆွဲချင်လာတယ်။ ငယ်ငယ်ကလိုတော့ အမြဲ မဆွဲဘူး'

'ဟုတ်တယ်။ မာ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် အရပ်တွေ အရမ်းရေးတာပဲ။ ဖေဖေ စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးလိုက်ရင် သိပ်မကြာဘူး ပြည့်သွားပြီ။ အဲဒီ တုန်းကတော့ သစ်ပင်ပုံတွေ၊ ပန်းပုံတွေ၊ တောင်တောပုံတွေ ဆွဲတာများတယ်။ မာ မှတ်မိလား။ လူပုံဆွဲလို့ ယောက်ျားပုံဆိုရင် ဖေဖေပုံ၊ မိန်းမပုံဆို မေမေပုံလို့ နာမည် ရေးထားတတ်တာ။ မာ့စာအုပ်လေးတွေ စုပြီး ဖေဖေ ချုပ်ပေးထားသေးတယ်။ ရှိသေးရဲ့လား၊ အခု ဘာပုံတွေ ဆွဲလဲ'

'စာအုပ်လေး ရှိပါသေးတယ် ဖေဖေ။ အခုတော့ လူပုံ မဆွဲချင်တော့ဘူး။ ပန်းပွင့်ပုံတွေ၊ တိရစ္ဆာန်ပုံလေးတွေပဲ ဆွဲချင်တာ။ ဒါကလည်း တစ်ခါတလေမှပါ'

ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီလားလို့ တွေးပြီး မော့ကြည့်မိသေးတယ်။ ပန်းချီပုံလေးတွေ ဆွဲချင်စိတ်ပေါက်လာအောင် ဖေဖေ သင်ပေးခဲ့တာလေ။ အဲဒါကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ အဖော်အပေါင်း နည်းပါးသလို စကားလည်း နည်းပါးလွန်းတဲ့ ကျွန်မကို ရောင်စုံခဲတံဘူးလေး တစ်ခုနဲ့ ဖေဖေ စတင်ဆွဲဆောင်ခဲ့တာပဲ။

'မာက သူများတွေလို စကားလည်း များများမပြော၊ ကစားလည်း မကစား တော့ ပျင်းနေမှာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းနေရပြီး မပျင်းအောင် အရုပ်လေးတွေ ဆွဲနေလေ။ ဖေဖေ ရောင်စုံခဲတံဘူးလေး ဝယ်လာခဲ့တယ်'

အဲသည်တုန်းက ကျွန်မ တော်တော်ဝမ်းသာသွားတာ။ တစ်ယောက်တည်း နေပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပုံဖော်တွေးလို့ ငြိမ်ဆိတ်နေတတ်ပေမယ့်၊ အရုပ်လေးတွေ ရံဖန်ရံခါ ရေးမိတတ်ပေမယ့် ရောင်စုံ ခဲတံဘူးလေး ပူဆာရမယ်မှန်း ကျွန်မ သတိ မထားမိခဲ့ဘူး။ အလိုက်တသိ ဝယ်ပေးတဲ့ ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်ရပြီ။ ဖေဖေက ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်လို့ မှတ်ယူမိတာ ကျွန်မ မမှားပါဘူးနော်။

အခုလည်း ပန်းချီဆွဲဖို့ စကားကို ကျွန်မက စပြီး ဘာကြောင့် ပြောလိုက်

မိမှန်း ကျွန်မ စဉ်းစားမရဘူး။ ဖေဖေကို ကျွန်မကစပြီး ပန်းချီဆွဲဖို့ ပြောလိုက်မိ တဲ့အတွက် ပြန်တွေးပြီး ကျွန်မ ကျေနပ်ရတယ်။ ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်ရင် အမေ့ကို ပြောလို့မရဘူးလေ။ 'အလကား အပိုအလုပ်တွေ' ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ပဲ အမေက ထောမနာပြုမှာကိုး။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားလေးတွေကို ဖေဖေနဲ့ ဆုံတဲ့ အချိန်ကျမှပဲ ပြရင်း ရှင်းရတာ ပေါ့။

ဖေဖေနဲ့ စကားပြောရင်း ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာတယ်။ ကျွန်မ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားလေးတွေကို ကြည့်နေတဲ့ ဖေဖေပုံကို ဝိုးတဝါးသာသာပဲ မြင်ရတော့တယ်။ အိပ်ချင်မူးတူး အသိနဲ့ ဖေဖေရယ်သံကို ကျွန်မကြားလိုက်သလို ပဲ။ သည်ညတော့ ဖေဖေနဲ့ သည်လောက်ပဲ စကားပြောနိုင်တော့မှာ။ မနက်ဖြန်နဲ့အတူညပေါင်းများစွာမှာ ဖေဖေနဲ့ ဆုံတွေ့နိုင်ခွင့် ရှိနေသေးတာပဲလေ။

ကျွန်မ အိပ်လိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဖေဖေနဲ့အတူ နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေကို ကျွန်မ ခဏခဏ သတိရမိတတ်တယ်။ စကားလုံးတွေ အတိအကျ မဟုတ်တောင် မြင်ကွင်းတွေက ပြက်ပြက်ထင်ထင်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ မြို့က ကျွန်မတို့အိမ်လေးနဲ့ မနီးမဝေး မြစ်ကမ်း နားကို အိမ်နားက ကလေးအဖော်တွေနဲ့ တိတ်တိတ် လိုက်သွားပြီး ရေကူးတုန်းက 'နောက်ကို လူကြီးတွေ မသိဘဲ လိုက်သွားဦးမလား'လို့ မေး မေးပြီး ဝါးနှီးလေး တွေ နှစ်ပင်သုံးပင် စုလို့ ဖေဖေ ရိုက်တော့ ကျွန်မမှာ ရယ်ချင်စိတ်တွေကို မနည်း မျိုသိပ်ပြီး တအား အော်ငိုပြခဲ့သေးတယ်။

'နာသွားဦးမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းရိုက်'

အမေက စကားနဲ့ ထွေတော့ သူ့နှီးတုတ်တွေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ရိုက် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပြုံးဖြဖြနဲ့ ကြည့်တယ်။ ကျွန်မ စိတ်ကောက် ချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်မကို ကျောင်းမနေခင် စာတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာလည်း

ဖေဖေပဲ။ ဝ၊ ထ၊ က၊ လ၊ သ နဲ့ ဖေဖေ စာသင်ပေးလို့ စာအတော် သွားအောင် ဖတ်တတ်မှ သူငယ်တန်း စနေရတယ်။ အဲသည့်အကြောင်းကိုလည်း ဖေဖေနဲ့ ဆုံတဲ့အခါ ပြော ဖြစ်တယ်။

'မာ စာဖတ်ဝါသနာပါတာ ဖေဖေကြောင့်။ ဖေဖေက ငယ်ငယ်ကတည်းက စာအုပ်လေးတွေ ဝယ်လာပေးတတ်တယ်။ မာမသိတဲ့ စာလုံးတွေဆို ဖတ်ပြတယ်။ ဖေဖေ မှတ်မိလား'

'အေး အေး။ ဖေဖေက မမှတ်မိဘူး။ မာက မှတ်ဉာဏ်ပိုကောင်းတယ် နော်'

ပြီးထွေထွေနဲ့ ငေါ့ပြောတဲ့ ဖေဖေစကားကြောင့် ရယ်မိသေးတယ်။ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရင် သည်လိုချည်းပါပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းလေးကိုတောင် အားရပါးရ ရယ်မိတတ်တယ်။ ရယ်ရင်းနဲ့ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်ရော။

အဲသည့်အချိန်တွေဆို ကျွန်မ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ဖေဖေက ကျွန်မ ဆံပင် တွေကို သပ်တင်ဆော့ကစားတော့မယ်။ ပြီးရင် ကျွန်မ မသိတဲ့အကြောင်းတွေ စုံအောင် ဖေဖေ ပြောလိမ့်မယ်။ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ ညတိုင်းဆုံတွေ့နေရပေမယ့် ပြောစရာ စကားတွေက ကုန်တယ် မရှိပါဘူး။ နောက်ထပ်လည်း အဲဒီ လို စကားတွေ ပြောရဦးမယ့် ညတွေအတွက် ကြိုတွေးပြီး ကျွန်မ အမြဲပျော်နေတယ်။

မိုးတွေ တအားရွာနေတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ထီးမဆောင်းဘဲ လမ်းလျှောက် မိလို့ ကျွန်မ ဖျားတော့တာပဲ။ မသိတစ်ချက်၊ သိတစ်ချက် အသိတွေကြားမှာ ဖေဖေနဲ့ တွေ့သေးတယ်။ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေတဲ့ ကျွန်မနဖူးပေါ်က လက်ဟာ ဖေဖေလက်လား။ မေမေလက်ပဲလား။ သတိကောင်းကောင်း ဝင်တဲ့အချိန် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ အမေ့ကိုပဲ တွေ့ရတယ်။

နီးတစ်ဝက်လိုလို အချိန်တွေမှာတော့ ဖေဖေဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ ရှိနေ တတ်တယ်။ မိုးတွေကြားထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မဟာ ထီးမပါဘဲ လမ်းလျှောက် လို့။

ကျွန်မက ဖေဖေလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြေးလွှားနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဖေဖေက ကျွန်မပခုံးကို ဖက်လို့။ မိုးသံတွေ ကြားထဲမှာ ကျွန်မတို့သားအဖ ရယ်သံ တွေ ဝေစီနေတာပဲ။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်မက အလျင် အိမ်ပေါ်လှမ်းတက် တယ်။ နောက်ကပါလာတဲ့ ဖေဖေကို လှမ်းခေါ်ဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေ မရှိဘူး။ ဖေဖေ ဘယ်ရောက်သွားတာလိမ့်။ ကျွန်မ ခြံဝင်းအပြင်ကို ပြေးထွက်ပြီး တအား အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

'ဖေဖေ'

ကျွန်မ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို လက်တစ်ဖက် လာဖိတယ်။

အို- ကျွန်မ မောလိုက်တာ။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်တော့ စီးမိုးကြည့်နေတဲ့ မေမေ့မျက်နှာမှာ ပူပန်ရိပ်တွေနဲ့၊ မျက်ရည်စတွေနဲ့၊ ကျွန်မ သတိလက်လွတ် အော်မိပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ အမေ့ကို တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လည်ချောင်းဝမှာ ဆို့ကျပ် နာကျင်နေတယ်။ ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ်။ မရဘူး။ ဘာပြောရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ မသိဘူး။ အမေ့မျက်နှာကိုသာ ငေးကြောင် ကြည့်နေမိတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စိုရွဲနေတာပဲ။ ချွေးတွေသုတ်ပေးရင်း အမေပြောတဲ့ စကားတွေက ကျွန်မ မကြားချင်တဲ့ စကားတွေ။

'သမီး ဖေဖေ မရှိတော့ဘူးလေ သမီးရယ်။ ဘာတွေ အိပ်မက်မက်နေတာ လဲ။ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်ကတည်းက အမေတို့နားမှာ သမီးအဖေ မရှိတော့ တာဘဲ။ အမေတို့ လူကိုယ်တိုင်ရော သတင်းစာထဲမှာပါ ထည့်ပြီး စုံအောင် ရှာပြီး ပြီလေ။ ဒါတောင် ပြန်မလာတာဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ သူ မရှိတော့လို့ဘဲ ဖြစ် မှာပေါ့ကွယ်။ အခုလောက်ဆို သူ သေသွားတာ သေချာလောက်ပါပြီ'

အမေ့စကားတွေကို ကျွန်မ ဆက်နားမထောင်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆက်မ ပြောဖို့ တားဆီးနိုင်တဲ့ အင်အားလည်း မရှိဘူး။ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း တစ်ခုလုံး

ကိုရော အမေ့ကိုပါ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မပြောဘဲနဲ့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတာ လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ဖေဖေအကြောင်း ကျွန်မ ဖန်တစ်ရာတေအောင် ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။

'အမေက ဘာတွေ လုပ်လိုက်လို့လဲ'

ကျွန်မ အဲသည်လို မေးတော့ မျက်ရည်လည်ရွဲ့နဲ့ အမေ ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူး တယ်။

'အမေက ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ရဲ့မိဘဆွေမျိုး အားလုံးက သူနဲ့ သဘောမတူဘူး။ ကြုံရင်ကြုံသလို စောင်းမြောင်းနှိမ့်ချတယ်။ အဲဒါတွေကို သူနာကြည်းသွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ ထူးဆန်းတာက သူ့အပေါ် မကြည်ဖြူတဲ့ လူတွေ အပေါ် မကျေနပ်တဲ့အကြောင်း တစ်ခွန်းမှ ပြောမသွားဘူး။ ထွက်တော့မှသာ ပြန် မလာအောင် ထွက်သွားတာ။ တကယ်တော့ သူ ရက်စက်လွန်းလှပါတယ်လေ။ လောကကြီးထဲမှာ သူရှိနေသေးရင်တော့ အမေတို့အပေါ် သူ ဒီလောက် စိမ်းပြတ် နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ သူ သေသွားတာပဲ ဖြစ်မှာ'

အဲသည် 'သေသွားတာ' ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အဆုံးသတ်တတ်တဲ့ အမေ့ စကားတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့ မရဘူး။ ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ ဖေဖေ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရတာ ပဲ။ ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ် ဓာတ်ပုံထဲ ကထက် မဆိုစလောက် ကြီးရင့်လာတဲ့ ဟန်တွေနဲ့ ကျွန်မ မြင်နေရတာ ။

ခပ်အောအော ဖေဖေအသံတွေကိုလည်း ကျွန်မ ပီပီပြင်ပြင် မှတ်မိပါ တယ်လေ။ ကျွန်မနဲ့ ဖေဖေ ညတိုင်း စကားတွေ ပြောနေရတာ လည်း အမေ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ချိုမြဲတဲ့အပြုံးနဲ့ ညင်သာတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဖေဖေ လှမ်းလာတတ်တဲ့ အကြောင်း အမေ လက်ခံလာအောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုများပြောရပါ့။

'ဖေဖေ မသေပါဘူး အမေရယ်။ မာ ဖေဖေကို တွေ့တယ်။ အိပ်မက် ထဲမှာလိုလို ဖေဖေနဲ့ စကားတွေ ပြောရတယ်'

'သိပ်မစွဲလမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ညည်း စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေတာပါ။

အဲဒါကို တကယ်လို့ သမီး ထင်နေတာ'

အမေ လက်ခံအောင် အိပ်မက်ထဲမှာ လိုလိုလို့ ထည့်ပြောတာတောင်
အမေက လက်မခံနိုင်ပါလား။ ကျွန်မကိုလည်း စိတ်ကူးယဉ်နေတာတဲ့။

ဘုရား၊ ဘုရား၊ ကျွန်မ တကယ်ပဲ စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာလား။ ဖေဖေက
တကယ်ပဲ မရှိ တော့ဘူးလား။ ကျွန်မနဲ့ အမြဲလိုလို စကားတွေ ပြောနေတာကကော
ဖေဖေ မဟုတ်ဘူးလား။ မျက်ခုံးထူထူနဲ့လေ။ နှာတံစင်းစင်းနဲ့လေ။ ကျွန်မ ဆံပင်တွေ
ထိုးဖွ ကစားလို့လေ။ ကျွန်မကို ထွေးဖက်လို့လေ။ ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ရံ မှီတွယ်လိုက်
ရတဲ့ လက်မောင်းတွေကကော ဖေဖေလက်မောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား။

အို...ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ။ အမေပြောသလို
ကျွန်မက စိတ်ကူးယဉ် အတွေးတွေနဲ့ ပုံဖော်မြင်ယောင်နေမိတာဆိုရင်တောင်မှ
လောကကြီးထဲမှာ ဖေဖေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးဟာ တကယ့်ကို သေချာ တဲ့
အတွေး။ အဲဒါဟာ စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်သာ ကျွန်မပြောချင်တဲ့ စကားတွေ
ဖေဖေနဲ့ ပြောလိုရတာ ပေါ့။ ဒီနေ့အထိ လောကကြီးထဲမှာ ဖေဖေ သက်ရှိထင်ရှား
ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်မနဲ့
ဖေဖေဟာ အမေ့ရှေ့မှာကို ထင်ထင်ရှားရှား စကားပြောနိုင်မှာပဲ။

နေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရတဲ့ ရက်တွေမှာ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရင်ပြုဖို့
အရပ်ပန်းချီတွေ အများကြီး ဆွဲနေမိတယ်။

*

ညကျရင် ဖေဖေနဲ့ စကားတွေ ပြောရဦးမှာပဲလို့ တွေးပြီး ပန်းချီကားတွေ
ကို သေသေချာချာ အချောကိုင် စစ်ဆေးနေမိတယ်။ 'ယုံကြည်မှုဖြင့် ရှင်သန်နိုး'

ကြားနေသော ငါ' လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ပန်းချီကားထဲက အနီရင့်ရင့် အရောင် တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ခြယ်မှုန်းထားတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ကျွန်မလို့ ဖေဖေ ထင်မလားပဲ။ ပန်းချီကားတစ်ကားလုံး အနီရောင်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ဘာကြောင့် သုံးထားမိမှန်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဝေခွဲမရဘူး။ ကျွန်မ အနီရောင် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သိထားပြီးသားပဲလေ။ ဖေဖေ တစ်ခုခု ပြောမှာကိုပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပေါ့။

အပြာရောင်လွင်လွင် သုံးထားပြီး အတောင်အလက် စုံစုံလင်လင်နဲ့ လေထဲ မြူးကြွနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ပုံကိုတော့ 'မျှော်လင့်ချက်' လို့ နာမည်ပေးထား တယ်။ ပန်းချီကားတွေကို အချောကိုင် သေချာသိမ်းဆည်းပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခဏနားရင်း တွေးမိတယ်။ ဖေဖေနဲ့ သည်နေ့ ဘာတွေများ ပြောရမလဲလို့။ ဒါပေမဲ့ အတွေး မဆုံးခင်မှာဘဲ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ရုတ်တရက် နိုးနိုးချင်း ကျွန်မ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်သေးဘူး။ အသိထဲမှာ အနားကို တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်နေသလို။ အမေပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အတွေးနဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

အလို ဘုရားရေ။ ဖေဖေနဲ့ အမေပါလား။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ပြူးကြောင် ဝိုင်းစက်ကုန်တယ်။ ဒါ အဟုတ်ပဲလား။ အိပ်မက်တွေလား။ အမေ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အဖျားခတ် တုန်ခါနေတဲ့ အသံနဲ့ အမေ ပြောတယ်။

'သမီး မာ၊ ဒီမှာ သမီးဖေဖေလေ'

အဲသည်စကားကို လက်မခံမိခင် ပထမဆုံး ဒါတွေဟာ အိပ်မက် မဟုတ် ပါစေနဲ့လို့ အမောတကော ဆုတောင်းမိတယ်။ အိပ်ခန်းကို မျက်လုံးကစားကြည့် တော့လည်း နေသားတကျ ပီပီပြင်ပြင်ပါပဲ။ ဒါဟာ တကယ်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ကြည့်စမ်း၊ ဖေဖေတဲ့။ ကျွန်မရဲ့ဖေဖေ ဆိုပါလား။

အခါများစွာ ကျွန်မနဲ့ ဆုံတွေ့နေရတုန်းက အတိုင်းပဲ နက်မှောင်ထူထဲတဲ့

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ချီလို့။ ပါးတွေကတော့ ကျွန်မ မြင်နေကျလို ပြည့်ဖြိုးမနေပါ လား။
ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကလည်း ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရသလောက် မကောက်ဘူး။ နီကြင်ကြင်
ဖွဲ့ကျဲလို့။ နှုတ်ခမ်းက ပါးတာ မှန်ပေမယ့် အောက်နှုတ်ခမ်းက တွဲသ
ယောင်ယောင်နဲ့။ ထူးဆန်းတာက ကျွန်မနဲ့ ဆုံတွေ့နေကျတုန်းကလို သည်နှုတ်ခမ်း
တွေက စကား မဝေဖြာတာဘဲ။ ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွဆော့ကစားခြင်းလည်း
မရှိပါလား။ ကျွန်မ အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်မှာ စီတန်းပြီး ထောင်ထားတဲ့ ပန်းချီ
ကားတွေကို မျက်လုံးဝေကြည့်ရုံကလွဲပြီး ကျွန်မနဲ့ တွေ့နေကျအတိုင်း သေသေ
ချာချာ မဝေဖန်ဘူး။ ကျွန်မကို ပြုံးပြတဲ့ အပြုံးကတော့ ကျွန်မ မြင်နေကျအတိုင်း
ပေမယ့် အချိန်တိုလွန်းလိုက်တာ။

ဖေဖေလက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်မှီခိုချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလက်တွေ
ရွံ့နေတယ်။ 'သမီး စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မြင်ကြည့်နေတာပါ' လို့ အမေ ပြောခဲ့တဲ့
အချိန်တုန်းက ဖေဖေကို တွေ့နေရတဲ့အတိုင်း ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင် ရယ်မော
လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီ အတွက်လည်း ကျွန်မ အားတွေ ကုန်ခန်းနေသလိုပဲ။

ယုတ်စွအဆုံး အမေ လက်မခံနိုင်တဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးတွေထဲကလို ရွှန်း
ရွှန်းဝေ စကားတွေ ပြောဆိုလိုက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်
တုန်နေတယ်။ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့ကျပ်ခဲ့နေတယ်။

'မာ နေမကောင်းဘူးနော်။ ဖေဖေ ရောက်လာပြီပဲ။
နေကောင်းသွားတော့ မှာပါ'

ဖေဖေကို ကြောင်စီစီ ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတယ်။ ဖေဖေ
အသံဟာ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့တုန်းလောက် မချို့တာများလား မသိဘူး။
ဖေဖေလက်တွေ ကျွန်မ နဖူးပေါ် ဝဲကျလာတာကို အလန့်တကြား ကြည့်နေမိတယ်။
ဖေဖေဟာ ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်လေးတောင် သပ်တင်မပေးပါလား။ ဒါတွေ
အားလုံးကို ထောက်ရင် အရင်က ကျွန်မနဲ့ ဖေဖေ စကားပြောခဲ့ရတာ တွေဟာ
တကယ်ပဲ စိတ်ကူးယဉ်ပုံဖော် မြင်ယောင်ခဲ့တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့နော်။

အခု ကျွန်မအနားမှာ အမေနဲ့အတူ ဖေဖေ ရောက်နေပြီပဲ။ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့သလို အမေရှေ့မှာတင် ဖေဖေနဲ့ စကားပြောနိုင်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးဟာ စိုပြည်မှု ကင်းနေတယ်။ ကျွန်မ လက်တွေ့ မရဲဘူး။ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွေ ထိုင်းမှိုင်းဆွံ့အနေတယ်။ ကျွန်မမျက်ဝန်းတွေ ရီဝေနေတယ်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ ထင်မှတ်ခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ကျွန်မ မပျော်ဘူး။

စိတ်ကူးထဲက ဖေဖေရင်ခွင်ဟာ နွေးထွေးလွန်းလှပါတယ်။ ဖေဖေ စကားသံ တွေက ချိုမြိန်လွန်းပါတယ်။ ဖေဖေဟန်တွေက ညင်သာလွန်းပါတယ်။ အဲ့သည် အချိန်တွေတုန်းက ကျွန်မ အရမ်းကို ပျော်ခဲ့တာပဲ။

အခုတော့ ကျွန်မရဲ့ကမ္ဘာဟာ တစ်စစီ ပျက်စီးခဲ့ပါပြီ။ ဖေဖေ ကျွန်မနားကို တကယ်ရောက်ရှိလာချိန်က စပြီး ကျွန်မနဲ့ ဖေဖေရဲ့ ကမ္ဘာဟာ ပြိုကွဲခဲ့ရပြီဆိုတာ တုန်လှုပ်စွာ လက်ခံလိုက်ရတယ်။

အားလုံးဟာ ကျွန်မ အမှားတွေပါပဲ။

ဖေဖေကတော့ ကျွန်မအနားကို တကယ်ပဲ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဟာ ကျွန်မအနားမှာ မရှိတော့ပါဘူး။

ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာနဲ့ပဲ ရှိက်ကြီးတင် ငိုမိတော့တယ်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ။

ခက်မာ

အမှတ် ၄၀၊ ဧပြီလ ၁၉၉၃ ခုနှစ်
ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ပိုးတုံးလုံး

တစ်ယောက်က အရပ်ပုပု ဂင်တိုတိုရယ်

ထိုင်နေတဲ့တစ်ယောက်ကတော့ ဆံပင်တွေ ကောက်လိမ်နေတယ်

ကျောပေးထားတဲ့ ကျောပြင်ကလည်းပြောင်ပြီး အဖုကြီးနဲ့

ရေပိုက်ကိုလှည့်ပြီး ပြုတ်တူနဲ့လှည့်နေသူကတော့

တကယ့်လူကြမ်းရုပ်။ တစ်ခုခုကို မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့

ပုံစံမျိုး

မရရင် ရိုက်ချိုးမယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုး

*

(၁)

ရန်ကုန်မှာက ခင်ဗျားတို့လည်း သိသားပဲ။ ဘယ်ဟာမှ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့တောလို မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းတစ်နပ် ရေတစ်ပေါက်လောက်ကတော့

တောမှာက ဘယ်အိမ်ဝင်စားစား၊ ဘယ်အိမ်ဝင်သောက်သောက်လေ။

ကျွေးချင်လွန်းလို့ မှ။ ရန်ကုန်မှာက ရေသောက်ချင်ရင်လည်း ရေခဲရေသည်

ရှာပေတော့ပဲ။ ထမင်းစား ချင်ရင်လည်း ခင်ဗျားအိတ်ကပ်ထဲ

ပိုက်ဆံတော်တော်လေးပါရင် ဆိုင်ကောင်းကောင်း မှာစား၊ မပါရင်တော့

ဗယာကြော်သုပ်ကို ပဲဟင်းပူပူနဲ့ မဆလာနဲ့ ရောမွှေထားတာ ကို စားချင်စား၊
တစ်ပွဲတစ်ဆယ် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲတလေကို စားချင်လည်း စားမှပဲ။
ကျန်တာကတော့ မလွယ်ဘူး။ စားဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ သောက်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။
ဒါက မြို့ထဲကို အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ ရောက်သွားတဲ့အခါကို ပြောတာပါ။
ပိုက်ဆံများများတတ်နိုင်လို့ ဆိုင်ကြီးကနားကြီးမှာ စားချင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။
ကျုပ်က ချွေချွေတာတာ ပြောတာပါ။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရှိလို့ ဖိတ်လို့ကြား
လို့ကတော့ မြန်မာတွေပဲဗျာ မရိုင်းပါဘူး။ ကျွေးကြတာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ရန်ကုန်ကတော့ လိုသလောက်ပဲ။ ကိစ္စဝိစ္စရှိသလောက်ပဲ။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ကိုယ့်
အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ပြေးလွှားနေကြရတာ ပဲ။ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
တစ်ဖလား ကတိုက်ကရိုက်သောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ဆုံကြ ပြောကြရ
တာ။ ကျုပ်တို့တောမှာလိုများ အိမ်ဦးခန်းကြွပါဆိုပြီး ရေနွေးကြမ်းနဲ့ ထန်းလျက်ခဲ နဲ့၊
လက်ဖက်နဲ့ဆိုတာမျိုး အလေ့က မရှိသလောက်နည်းတယ်။ ထားပါတော့ဗျာ။
ပြောချင်တာ ဒါလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ စကားက ဘေးချော်သွားပြီ။ ပြောချင်တာက
ရန်ကုန်မှာ အပေါ့အပါးသွားရတာ လည်း မလွယ်ဘူးဆိုတာကို ကျုပ်က ပြောချင်တာ
ပါ။ ဒါလည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင်လို့ တိုက်တစ်တိုက်ဝင်ပြီး တပိုတပါးလေး သွား
ပါရစေလို့ တောမှာလို့ လုပ်လို့မရဘူး။ ဘယ်ခြံကြို ဘယ်ခြံကြားလည်း ဝင်ပြီး
စခန်းသွားမယ်လုပ်မရဘူး။ အဲသည်ဒုက္ခက ရန်ကုန်မှာ တော်တော်ကြီးတယ်။
အထူးသဖြင့် မြို့ထဲမှာ တော်တော်ကြီးတယ်။

အခုပြောချင်တာလည်း အဲဒီ အကြောင်းပဲ။ အပေါ့အပါးသွားလို့
တွေ့ခဲ့ကြုံ ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းပဲ။ ကျုပ်စိတ်ထဲ အမှတ်ထင်ထင်လည်း ဖြစ်မိရဲ့။
တကယ်တကယ်။ ရယ်စရာလည်းကောင်းရဲ့။ စဉ်းစားစရာလေးလည်း ပါရဲ့။
သည်လို။

(၂)

ရန်ကုန်မှာ အပေါ့အပါးသွားချင်ရင် ပလက်ဖောင်းပေါ်က
မြေအောက်အိမ် သာတွေတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သိသလောက်
သိပ်များများမရှိဘူး။ ရန်ကုန် မြို့လယ်မှာ ၃၊ ၄ နေရာရှိတယ်။
ဆူးလေဘုရားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ လမ်းမျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဟိုဘက်သည်ဘက်မှာ
တစ်နေရာစီ ရှိတယ်။ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်က
အိမ်သာဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လူမပြတ်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား မရှိသေ့စကား
ပြောပါရစေတော့ ဗိုက်နာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝမ်းရစ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆီးအောင့်နေတာ
ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျနေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားရှေ့မှာ လူ ၂၀ ယောက်
အမြဲရှိနေလိမ့်မယ်။ ပြောချင်တာက ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျားအလှည့် မဟုတ်ဘူး၊
စောင့်ပဲ။ ခင်ဗျား မယုံဘူးလား။ မယုံရင် သွားသာကြည့်ဗျာ။ အမြဲကို
ကျပ်ညပ်နေတာ။ အိမ်သာကို အလှည့်ကျ စောင့်နေရတာ ထားပါတော့။ အခင်းကြီး
သွားချင်တဲ့အခါ လူက ဘယ်လိုမှကို အန္တရာယ်မတားနိုင်လို့ အိမ်သာတံခါးဝမှာ
တန်းစီနေကြတာ ထားပါတော့။ အပေါ့သွားချင်လို့လည်း သိပ်မလွယ်ဘူး။ အထဲမှာ
နေရာက ကျဉ်းကျဉ်းရယ်။ တစ်ခါရှူးရှူးပေါက် ၄ ယောက်နှုန်းနဲ့ကိုပဲ မလောက်
နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အလှည့် မရောက်နိုင်ဘူး။ သည်ဘက်လမ်းတစ်ဖက်က မြေအောက်
ရေအိမ်ကတော့ လူတွေကျဲပါရဲ့။ နည်းလည်း နည်းပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း လူ
တော့မပြတ်ဘူး။ ရှိတော့ရှိနေတာပဲ။ ရန်ကုန်မြို့ထဲကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ရောက်
လာတဲ့ လူတွေဆိုတာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နည်းတာမှ မဟုတ်တာကလား။ မိုးတွင်းပုရွက်
ဆိတ်တွေ အသိုက်ပြောင်းတာ ခင်ဗျားတွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။
သူ့ထက်ပိုဆိုးတာပေါ့။ လူတွေဆိုတာ တရွရွနဲ့ကို ဖြစ်နေတော့တာကလား။

နောက်တစ်နေရာက ဆူးလေဘုရားက ဘုရားဖူးများ သုံးကြတဲ့
ရေအိမ်ကို ပြေးချင်ရင်လည်း ပြေးနိုင်တယ်။ သူက နည်းနည်းလှမ်းတယ်။
တော်ရုံတန်ရုံက အခုပြောခဲ့တဲ့ နှစ်နေရာကိုပဲ ပြေးကြရတာ များတယ်။

ကျုပ်ကတော့ မီးရထားလက်မှတ်ရုံ ရေအိမ်ကို သွားလေ့ရှိတယ်။ သန့်
တယ်။ လူနည်းတယ်။ နည်းနည်းလေးလှမ်းတယ်ဆိုပေမယ့် သီးသန့်ဖြစ်တယ်
ပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကားစီးလာရင်း ဆီးသိပ်အောင့်ရင်တော့ ဘုရားရေအိမ်ကို
တက်လိုက်တာပါပဲ။ အလှူငွေပုံးထဲ တစ်ကျပ်လောက် ထည့်လိုက်တယ်။ ဒါတွေ
ပြောနေတာက အကြောင်းရှိတယ်။ မြို့ထဲမှာ ရေအိမ်နည်းတယ်။ သန့်ရှင်းမှုနည်း
တယ်။ လူဦးရေနဲ့ ရေအိမ်နဲ့ အချိုးမကျဘူး။ နောက်တစ်ခုဆိုးတာက
ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဗိုက်နာရင်တော့ ဘာအကြောင်းလဲ။ ဆီးသွားချင်တာကလည်း
အဲသည်နားရောက်မှ ဆိုရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ တခြားနေရာတစ်နေရာ
(ရေအိမ်မရှိတဲ့နေရာ)ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စဉ်းစားသာကြည့်လေ။ ဒါက
ပြဿနာခပ်ကြီးကြီးတော့ မဟုတ် သေးဘူးပေါ့ဗျာ။ ဘယ်သူကမှလည်း
အော်ဟစ်နေရတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်တော့ ဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စ စဉ်းစားကြည့်ဖူးသလား။ အခုကလည်း ရေအိမ်
တစ်ခုထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်အတွေ့အကြုံတွေထဲက တစ်ခုပါ။

တစ်ခါက ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းဘက် ကျုပ်ရောက်သွားတော့၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်
ကလည်း ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းမှာ ရှိတော့ စာမူလေးကိုင်ပြီး သွားနေရင်းက ဆီးသွား
ချင်လာရော။ သွားချင်တာမှ မတရားကို သွားချင်တာ။

အဲဒီ မှာ ပြဿနာတက်တော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အနားက ကွမ်းယာ
ဆိုင်လေးကို မေးရတယ်။ ဘယ်နားသွားရင် ရမလဲပေါ့။

'အိမ်သာသွားချင်တယ်ဗျာ။ ဘယ်နားမှာ သွားရမလဲ'

'ဟိုမှာလေ မြေအောက်အိမ်သာ'

ဟာ ဟုတ်သားပါလား။ ကျုပ်တစ်ခါမှ သတိမထားမိဘူး။ သည်ဘက်လည်း ရောက်ခဲ့တာကိုး။ ဝမ်းလည်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကွမ်းယာသည် ကောင်လေးတောင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မပြောခဲ့ရဘူး။ ပြေးရတော့တာပေါ့။

မြေအောက်အိမ်သာက အမျိုးသားသီးသန့်အိမ်သာဗျ။ (ရန်ကုန်မှာ တချို့ နေရာတွေမှာ အမျိုးသမီးသတ်သတ်၊ အမျိုးသားရေအိမ်သတ်သတ် မနီးမဝေးမှာ တွဲထားတာမျိုး ရှိတတ်တယ်။) သည်နေရာမှာက အမျိုးသမီးအိမ်သာကို မရှိဘူး။ အမျိုးသားမြေအောက် အိမ်သာတစ်လုံးတည်း သတ်သတ်ရှိတယ်။ ဒါလည်း ကျုပ်ကံကောင်းတာပေါ့လေ။ တကယ်လို့သာ သည်အိမ်သာက အမျိုးသမီးသီးသန့်အိမ်သာ ဆိုရင် ကျုပ် ဒုက္ခရောက်မှာလေ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရောက်မှ အယ်ဒီတာကိုတောင်းပန်ပြီးသွားဖို့ပဲရှိတာ မဟုတ်လား။ ထားပါတော့။

ဒါနဲ့ ကျုပ် ပိုက်ဆံတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အပေါက်စောင့်တာက အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဗျ။ အိပ်ငိုက်နေတယ်။ ကျုပ်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံ ကို မယူချင်သလိုလို၊ ယူချင်သလိုလိုနဲ့ ယူပြီး ပြန်ငိုက်နေတယ်။ အရောင်းအဝယ် ပါးတဲ့သဘော ဆိုပါတော့ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကမန်းကတန်းပဲ အုတ်လှေကားထစ် တွေအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့တယ်။

*

အဲသည်မှာ၊ အဲသည်မှာ ပြဿနာစတာပဲ။

အိမ်သာထဲမှာ ကျုပ်လို အပေါ့အပါးသွားတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။
ရေအိမ်က သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းသုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ် ခြေလှမ်းတွေက
လှေကားထစ်တွေကို ဆင်းရင်း အောက်ဆုံးလှေကားထစ်မှာ ရပ်သွားတယ်။

သူတို့ကို ကျုပ် အဲ- ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ လန့်သွားတယ်ပေါ့ဗျာ။
လန့်သွားတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ကျုပ်ဆီက ပစ္စည်းလုဖို့
စောင့်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ စိန်းစိန်းကြီး ဝိုင်းကြည့်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အလုပ်
သူတို့ လုပ်နေတာပါ။ ကျုပ်ကို တစ်ချက်ကလေးတောင် လှည့်မကြည့်ပါဘူး။
ဂရုတောင် မစိုက်ဘူး။ အရေးတောင် မလုပ်ဘူး။ အသိအမှတ်တောင် မပြုဘူး။

သုံးယောက်စလုံးလည်း ရေတွေစိုရွှဲလို့။ တစ်ယောက်က ထိုင်နေတယ်။
ခဏမောလို့ ထိုင်နေတာမျိုး။ တစ်ယောက်က ပြုတ်တူကြီးတစ်လက်နဲ့
ပိုက်ခေါင်းကြီး တစ်ခုကို တအားလှည့်တပ်နေတယ်။ တစ်ယောက်က
မတ်တတ်ရပ်ပြီး အဲဒါကိုပဲ (ပြုတ်တူနဲ့ လှည့်နေတာကိုပဲ)စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့လူ
မရရင် သူပါဝင်ကူတော့မယ့် ပုံမျိုး။

ဒါပဲ မြင်ကွင်းက ဒါပဲ။ ဘာမှလည်း မထူးဆန်းဘူး။ ရေအိမ်က ဝန်ထမ်း
သုံးယောက် ရေအိမ်သန့်ရှင်းရေး(ရေရရှိရေးကိစ္စ)လုပ်နေတယ်။ ကျုပ်က
ကျုပ်နေရာ လေး ကျုပ်သွားပြီး အပေါ့သွား၊ ပြီးရင်ပြန်၊ ဒါပဲ ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား။

မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ရှေ့တိုးလို့ မရဘူး။ သူတို့ကလည်း ကျုပ်ကို မလာနဲ့
တားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ပြောပါပကော၊ အရေးတောင် မလုပ်ကြပါဘူးလို့။
ကျုပ်ဟာကျုပ်ကို ဖြစ်နေတာ။ ကျုပ်လည်း မရှက်တတ်ပါဘူးဗျာ။ ယောက်ျားလေး
အိမ်သာထဲ ယောက်ျားသုံးယောက်ရှိတာ ဆန်းတာမှတ်လို့။

ဒါပေမဲ့ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်မျက်နှာ မထားတတ်ဘူး
ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ် မျက်နှာတွေလည်း ထူပူနေတယ်။ ကျုပ်တစ်သက်နဲ့

တစ်ကိုယ်လည်း ဒါမျိုး မမြင်ဖူးဘူး ပြောပါတော့။

'လာလေ သွားပါ ရပါတယ်။ ရေပိုက်ကွဲသွားပြီး ရေတွေလျှံနေလို့ဗျာ။
လွတ်တဲ့နေရာသာ ကြည့်သာသွားတော့'

မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားက ကျုပ်ကို လှမ်းပြောရှာတယ်။ ကျန်
တဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြ
တယ်။ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပဲ။

အလုပ်သမားတွေကို ကျုပ် ခဏလေး အကဲခတ်လိုက်တယ်။ အသားက
တော့ သုံးယောက်စလုံး ခပ်မည်းမည်းပါ။ တစ်ယောက်က အရပ်ပုပု ဂင်တိုတိုရယ်၊
ထိုင်နေတဲ့တစ်ယောက်ကတော့ ဆံပင်တွေ ကောက်လိမ်နေတယ်။ ကျောပေးထားတဲ့
ကျောပြင်ကလည်းပြောင်ပြီး အဖုကြီးနဲ့။ ရေပိုက်ကိုလှည့်ပြီး
ပြုတ်တူနဲ့လှည့်နေသူက တော့ တကယ့်လူကြမ်းရုပ်။ တစ်ခုခုကို မဖြစ် ဖြစ်အောင်
လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး၊ မရရင် ရိုက်ချိုးမယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုး။

'အရစ်တွေ ချော်နေတယ်ကွ စွတ်လှည့် မနေနဲ့'

'မချော်ပါဘူးဗျ။ ကျုပ်လုပ်နေတာ ကျုပ် သိပါတယ်'

'ပြန်ဖြုတ်ကြည့်ကွာ၊ မင်းဟာက ရေကို မလုံဘူး'

'ဒါဆို ခင်ဗျား ဆင်းလုပ်ဗျာ'

သူတို့ချင်းလည်း ကြည်ပုံတော့ မရဘူး။ ပင်ပန်းလို့နေမှာပေါ့လေ။ ကျုပ်
ကတော့ ရှေ့ကိုမတိုးနိုင်သေးဘူး။ ကျုပ် မြေပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။
မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရောက်မှပဲ တောင်းပန်ပြီး သွားတော့မယ်လို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်လည်း ပြန်လှည့်ရော မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့လူက-

'ဟေ့ ဆရာသမား၊ လာလေဗျာ သွားပါ။ ရပါတယ်'

'နေပါစေတော့ဗျာ'

အဲသည့်တော့မှ ကျန်နှစ်ယောက်စလုံးက ကျုပ်ကိုမော့ကြည့်တယ်။ သုံး
ယောက်စလုံးက ကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ။ ကြည့်တာမှ ကျုပ်ကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါ
တစ်ကောင်လိုကို ကြည့်နေတာဗျ။ ကျုပ်သိတာပေါ့။ သည်ငနဲ ဘာဆင်းကြောင်
တာလဲဆိုတဲ့ ပုံပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ထူထူပူပူနဲ့ ပြန်တက်လာခဲ့တယ်။

ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်တော့ဗျာ။ ခင်ဗျား သိပ္ပံစာအုပ်တွေမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်
စွယ်စုံကျမ်းတွေမှာ ကမ္ဘာဦးလူတွေကို သရုပ်ဖော်ထားတာ တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်
လား။ အဲသည့်အတိုင်းပဲ။ ကျောက်ဂူထဲမှာ ကမ္ဘာဦးလူသား သုံးယောက်ဟာ ပစ်
ခတ်ရလာတဲ့အမဲကို ကျောက်လက်နက်တွေနဲ့ ဖျက်နေကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့
သုံးယောက်လုံး တစ်ယောက်မှ အဝတ်မပါဘူးဗျ။ မပါဘူးဆိုမှ ဘာကိုမှမပါတာ။
တကယ့် ပကတိအတိုင်းပဲ။ လူတွေက ရေတွေရွဲနှစ်နေတော့ သူတို့အဝတ်အစား
လည်း အစိုမခံနိုင်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ သည်အတိုင်း လုပ်နေကြတာ။ ကျုပ်လည်း
အသက်လေးဆယ် ရှိပါပြီဗျာ။ လူသားသုံးယောက် အဲဒီ လိုနေနေတာ တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဘုရားစူးရစေရဲ့။

*

(၄)

ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်တော့မှ ကျောက်ခတ်မဟုတ်မှန်း သတိထား
မိတော့တယ်။ မျက်နှာပူတဲ့ကြားက ရယ်ချင်ရဲ့။ ပြီးတော့ တစ်ခုလည်း စဉ်းစားမိ
တယ်။ ဘယ့်နှယ်၊ ငါက အဝတ်အစားအပြည့်အစုံနဲ့လူက ရှက်နေပြီး သည်လူတွေ
က ဘာလို့ မရှက်ကြတာလဲပေါ့လေ။

မရှက်တဲ့လူတွေ စုမိရင်လည်း မရှက်ကြတော့ဘူးလား။ သည်လိုလား။

ရေများ ရေနိုင်းဆိုတာ ဒါလားပေါ့။

အင်းလေ- ခင်ဗျားလည်း စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ။ ပြောင်းတော့
ပြောင်းပြန် ကြီးဗျနော့။

နေဝင်းမြင့်

အမှတ် ၅၀၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်

ရွှေအမြို့တေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

*